

氷の致死量

ความเย็นมรณะ

คุซึกิ ริอู เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

เนื้อหารุนแรง เหมาะกับผู้ที่อายุ 20 ปี ขึ้นไป

氷の致死量

ความเย็นมรณะ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คุซึกิ ริอู เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ในโลกที่เราต่างถูกสอนให้ “รู้จักรัก” และคาดหวังให้ความรู้สึกเป็นไปในแบบแผนที่สังคมกำหนด นวนิยายเรื่อง “ความเย็นมรณะ” เชิญชวนผู้อ่านสำรวจมิติอันซับซ้อนของจิตใจมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ที่อาจไม่ได้ “ต้องการ” หรือ “รู้สึก” ตามบรรทัดฐานทั่วไป

นวนิยายเรื่องนี้ถ่ายทอดเรื่องราวของ คาบาระ โทวาโก หญิงสาวผู้แบกรับบาดแผลที่ไร้ชื่อ ท่ามกลางบรรยากาศอันเข้มงวดของโรงเรียนหญิงล้วน ที่ซึ่งแรงกดดันจากครอบครัว ความคาดหวังของสังคม และความรักในรูปแบบที่ไม่ได้รับอนุญาต ก่อตัวเป็นเงามืดในอดีตที่คอยหลอกหลอนปัจจุบัน นี่คือการสำรวจการเผชิญหน้าระหว่างปริศนาที่ซ่อนเร้นกับความจริงอันน่าหวาดผวา

คุซึกิ ริอู ผู้เขียน ได้รังสรรค์นวนิยายสืบสวนที่ผสมผสานความลึกลับของขวัญเข้ากับการฆาตกรรมสุดพิสดารได้อย่างยอดเยี่ยม ให้ผู้อ่านดำดิ่งสู่การค้นหาความจริงในบรรยากาศอันมืดมน ชวนติดตาม ขณะเดียวกัน อีกด้านของฆาตกรต่อเนื่องผู้คลั่งความตาย และสับสนในภาพจำของแม่ผู้ให้กำเนิด ก็ได้ซ้อนทับกับเรื่องราวของเหล่านักเรียนสาวผู้แบกรับความหวาดกลัว ความรุนแรง และคำถามที่ยังไม่มีใครกล้าตอบ

“ความเย็นมรณะ” ไม่ใช่เพียงนิยายสืบสวนระทึกขวัญ แต่เป็นการเดินทางภายในของหญิงสาวที่พยายามทำความเข้าใจตนเอง ในฐานะลูกภรรยา ครู และมนุษย์คนหนึ่งที่ดีขึ้นเพื่อไม่ให้ถูกกลืนหายไปกับคำว่า “ผิดปกติ” เธออาจไม่ต้องการใครสักคน แต่ต้องการพื้นที่ให้ได้แสดงความเป็นตัวเอง—แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

สำนักพิมพ์ไดฟูกุหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านทุกท่านจะได้ร่วมเปิดประตูสู่ “ความเย็นมรณะ” และสำรวจทุกความรู้สึกของหัวใจในห้องเรียนที่เต็มไปด้วยเก้าอี้แห่งความทรงจำ ความหลงผิด และความกลัวที่ยังไม่เคยได้รับการเยียวยา

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากไฉนนักแปล

เรื่องนี้เป็นนิยายอีกเล่มที่ทึ่งใจนักแปลมากค่ะ ถึงจะเป็นนิยายแนว
สยองขวัญแต่ปมของเรื่องราวที่เป็นจุดเริ่มต้นของคดีฆาตกรรมคือเด็ก
ที่โยยหาความรักที่บริสุทธิ์จากแม่ เรียกได้ว่าทุกตัวละครมีปมที่เกิดจากแม่
ทั้งสิ้น นางเอกของเรื่องคาบาระ ไทวาโกะ มีชีวิตที่ถูกควบคุมโดยแม่จน
สูญเสียความเป็นตัวตนตัวเอง ผู้แปลคิดว่าในสังคมไทยทุกวันนี้ก็อาจจะ
มีค่านิยมทำนองนี้อยู่ การมีลูกที่ดีที่เก่งก็เหมือนการมีเครื่องประดับให้กับ
พ่อและแม่ เด็กเหล่านี้เผชิญปัญหาจากความกดดัน ไม่เป็นตัวของตัวเอง
จนนำไปสู่ความเครียดสะสม หาที่ระบายออกไม่ได้ ผู้แปลอยากให้ผู้อ่าน
อ่านเล่มนี้แล้วเอาใจช่วยนางเอกให้หลุดพ้นจากการถูกแม่แบ่งการชีวิตด้วย
นะคะ

นอกจากนี้ นิยายเรื่องนี้ยังมีการพูดถึงชนกลุ่มน้อยทางเพศค่อนข้าง
เยอะ ขอหยิบยกประโยคหนึ่งจากเรื่องที่คุณแปลชอบมากเลยก็คือ “โลกใบนี้
ไม่ควรตัดสินความรักด้วยมาตรฐานว่ามันผิดปกติหรือปกติ ทุกอย่างวัดได้
แค่ว่าโอเคหรือไม่โอเค แค่นั้นเอง”

ส่วนตัวผู้แปลเองเมื่ออ่านเล่มนี้จบ นอกจากความสยดสยองแล้ว
ผู้แปลกลับได้มุมมองที่ช่วยให้เปิดใจรับเพื่อนมนุษย์ที่มีความหลากหลาย
แตกต่างกันบนโลกใบนี้มากขึ้นค่ะ สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์
ไต้ฝุ่นอีกเช่นเคยที่มอบโอกาสดีๆ ให้ได้แปลผลงานเขียนดีๆ เล่มนี้นะคะ
ขอให้สนุกกับการอ่านค่ะ

สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์

อาร์มภพ

“เอ่อ อาจารย์คาบาระคะ คุณเป็นญาติกับคุณโทกาวะหรือเปล่าคะ”

อาจารย์หัวหน้างานธุรการของโรงเรียนเอกชนเซนต์โยอาคิมแผนกมัธยมต้นเอียงคอถาม ดวงตาสีดำหลังแว่นไรกรอบรูปไหวแฝงความฉงนคาบาระ โทวาโกะไม่ได้รู้สึกอะไรอะไรเป็นพิเศษ

“คุณโทกาวะที่ว่าหมายถึงคุณโทกาวะ ชาราสะโซ่มัยคะ เอ่อ ฉันรู้จักชื่อนี้ค่ะ แต่เราไม่ได้เป็นญาติกัน ไม่เคยพบหน้าค่าตากันเลยด้วยซ้ำค่ะ” ฉันอยากจะตอบออกไปอย่างนั้น—แต่สะกดใจไว้

“เปล่าค่ะ” ฉันตอบเพียงสั้นๆ

“ไม่มีญาตินามสกุลนี้เลยคะ”

“ตายจริง ขอโทษทีนะคะ พอดีฉันรู้จักคนที่หน้าตาคคล้ายคุณมาก”

ผลหลุดปากพูดเรื่อยเปื่อยออกไปเสียแล้ว—อาจารย์หัวหน้างานธุรการยกมือขึ้นปิดปากทำตาหยี เหมือนพยายามที่จะบั่นยั้งกลับเกลื่อนโทวาโกะสังเกตเห็นว่าเธอคงสับสนอยู่ในใจทำตัวไม่ถูกจึงส่งยิ้มบางๆ ให้ไปเป็นการพบกันครั้งแรกกับอาจารย์หัวหน้างานธุรการ ตั้งแต่วันนี้ไปโทวาโกะจะเข้ามาทำงานที่โรงเรียนเซนต์โยอาคิมแห่งนี้ แต่เธอรู้ดีว่าคำถามเมื่อครูของอาจารย์หัวหน้างานธุรการเป็นคำพูดที่เกิดจากการพลั้งปากพูดออกมา

โทกาวะ ชาราสะ ชื่อนี้เคยได้ยินเป็นครั้งแรกเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว

ตอนนั้น อาจารย์วิชาสัมมนาที่สอนระดับชั้นปริญญาโทเรียกฉันตรงทางเดินหน้าอาคาร แล้วถามว่า

—เธอเป็นน้องสาวของโทกาวะ ชาราสะหรือเปล่า
เอ๊ะ ไม่...

โทวาโกะกะพริบตาปริบๆ

—ไม่ใช่ค่ะ...

—อ้าวเหอ โทษที

อาจารย์ส่ายหน้าแล้วพูดว่า “มีนักเรียนในห้องวิชาสัมมนารุ่นก่อน
ที่หน้าตาคล้ายเธอมาก ขอโทษทีนะ”

แววความสับสนและรู้สึกผิดฉวยอยู่บนใบหน้าของอาจารย์เฉกเช่น
เดียวกับสีหน้าของอาจารย์หัวหน้างานธุรการที่เป็นอยู่ในตอนนี้ หรืออาจ
รู้สึกผิดยิ่งกว่า เพราะในเวลานั้น ยังไม่ใช่เวลาที่จะเอ่ยชื่อของเธอคนนั้น
ออกมาได้เต็มปากเต็มคำนัก

“ขอโทษด้วยค่ะ ฉันเดี๋ยวนั้นจะพาเดินชมโรงเรียนนะคะ”

อาจารย์หัวหน้างานธุรการพูดเหมือนจะเปลี่ยนเรื่องตัดบท โทวาโกะ
พยักหน้า

“รบกวนด้วยนะคะ”

พูดตามตรง การกลับมาเยือนบนแท่นสอนหน้าชั้นเรียนอีกครั้งทำให้
รู้สึกกลัว ฉันหยุดสอนหนังสือไปร่วมหนึ่งปี ไม่ใช่ความกลัวที่ว่าทักษะชั้นเชิง
ความเป็นครูสอนหนังสือจะลดน้อยถอยลง แต่ฉันกลัวสายตาของนักเรียน
ที่จะต้องเผชิญต่างหาก

—นักเรียนที่จะสอนในปีนี้ไม่ใช่นักเรียนที่เคยสอนเมื่อปีที่แล้ว เป็น
เด็กนักเรียนที่ต่างกลุ่มออกไปอย่างสิ้นเชิง ฉันรู้อยู่แก่ใจดี

ถึงสมอบจะเข้าใจต้องแท้ แต่ในเชิงความรู้สึกกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง
การที่ฉันได้มาสอนที่โรงเรียนเซนต์โยคาซิมแห่งนี้เป็นเพราะว่า
ขอรับรองผ่านอาจารย์ที่ปรึกษาคนก่อนที่เอ่ยไป แม้อาจารย์จะมีท่าทีอึดอัด
และพูดว่า เอ่อ... เรื่องที่ว่าจะแนะนำให้เธอไปสอนเนี่ย...

—ไม่เป็นไรค่ะ

โทวาโกะยืนยันหนักแน่น

—ขอให้ฉันได้ไปเถอะนะคะ ขอร้องละคะ

แม้จะรู้ดีอยู่แก่ใจถึงเหตุผลที่อาจารย์มีท่าที่ลังเล

มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร เพราะว่า... ใช่แล้ว อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ โทกาวะ ซาราสะเคยถูกฆาตกรรมในโรงเรียนเซนต์โยอาคิม แผนกมัธยมต้นแห่งนี้เมื่อสิบสี่ปีก่อน แล้วก็ยังหาตัวคนร้ายไม่พบจนถึงตอนนี้

โทวาโกะบิดเบือนอกตาลอง แล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ

โถงทางเดินทอดยาวอยู่เบื้องหน้าสายตา

เพดานโค้ง เสาสีขาวที่เรียงรายอย่างสมมาตรตามสไตล์โรมานส์ก็แสงแดดอ่อนๆ ของฤดูใบไม้ผลิส่องลงมาจากท้องฟ้าทางทิศตะวันออก ที่สุดปลายทางเดินนั้นคงจะเป็นวิหารที่นักเรียนทุกคนใช้ประกอบพิธีในเช้าวันจันทร์ของทุกสัปดาห์

—โทกาวะ ซาราสะ

โทวาโกะยัดหลังตรง

ตอนนี้โทวาโกะรู้สึกว่าได้อยู่ใกล้ชิดกับเธอมากกว่าใคร มากกว่าพ่อแม่ เพื่อนฝูง หรือแม้กระทั่งสามีตัวเอง

โทวาโกะปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรู้จักเธอให้มากขึ้นในช่วงที่เธอยังมีชีวิตอยู่ นั่นจึงเป็นเหตุผลในการเลื้อยกลับมาเฝ้าอยู่บนแท่นสอนอีกครั้ง และที่สำคัญ โทวาโกะเลือกจะสอนที่สถาบันเซนต์โยอาคิมแห่งนี้

โทกาวะ ซาราสะเคยเป็นเหมือนฉัน โทวาโกะเดาว่าอย่างนั้น ฉันอยากมั่นใจในความคิดนี้ ฉันอยากเชื่อว่ามีผู้ที่เป็นแบบฉันมาก่อน เพื่อให้รู้ว่าฉันไม่ได้โดดเดี่ยว

ตัวฉันในตอนนี้อู้สึกไว้ใจเธอคนที่จากไปแล้วมากกว่าคนที่ยังมีชีวิตอยู่เสียอีก ฉันอยากเข้าใจเธอ ไม่เพียงแค่วิถีชีวิตของเธอ แต่ฉันยังอยากรู้เหตุผลในการเสียชีวิตด้วย อยากอยู่เคียงข้างทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ

—ไม่สิ ความจริงแล้วมันไม่ถูกต้องนัก

ที่ถูกต้องน่าจะเป็นแบบนี้

ฉันอยากเยียวยาหัวใจตัวเองผ่านการทำความเข้าใจเรื่องของเธอ

โทวาโกะเดินตามหลังอาจารย์หัวหน้างานธุรการไป เสี่ยงผีเท้าจากรองเท้าส้นเตี้ยของเธอกระทบพื้นดังขึ้น

ตอนที่ 1

1

โทวาโกะมองเข้าไปในห้องเรียนชั้นมัธยมสอง ห้อง C

“พวกเธอยังอยู่กันอีกเหรอ รีบกลับบ้านได้แล้วนะ”

เธอส่งเสียงร้องทักออกไป

เวลาในขณะนั้นคือ 17:34 น.

เครื่องหมายทวิภาคที่คั่นระหว่างตัวเลขบอกชั่วโมงและนาทีของนาฬิกาดิจิทัลเรือนใหญ่กำลังกะพริบอยู่เหนือกระดานดำ ผ้าม่านที่พัดตามลมโปงพองขึ้นราวกับจะบดบังท้องฟ้าที่ถูกย้อมเป็นสีแดงเข้มไม่ให้พวกนักเรียนเห็น

“ค่า”

“ค่า จะกลับเดี๋ยวนี้แล้วค่ะ”

กลุ่มนักเรียนหญิงที่รวมตัวกันล้อมรอบโต๊ะตัวหนึ่งต่างพากันตอบรับเสียงสูง

เครื่องแบบนักเรียนชุดกะลาสีสีกรมท่า โบคของสีแดงเข้ม ถูง่ายาวครึ่งแข้ง ทุกคนแขนขายาวทะลุดู ถึงปากจะพูดว่า “จะกลับแล้ว” แต่ก็ไม่มีใครผละออกจากกลุ่มเลย

ปีนี้นักเรียนชั้นมัธยมสองของโรงเรียนเซนต์โยอาคิม ห้อง A เป็นห้องเรียนชายล้วน ห้อง C เป็นห้องเรียนหญิงล้วน ส่วนห้อง B และ D เป็นห้องเรียนคละชายหญิงรวมกัน โทวาโกะเป็นอาจารย์ประจำชั้นของห้อง C

โหวาโกะก้าวเข้าไปในห้องเรียนแล้วเดินเข้าไปหานักเรียนหญิงกลุ่มนั้น
นักเรียนคนหนึ่งที่อยู่ตรงกลางกลุ่มรีบยื่นหน้าจอสมาทโฟนให้ดู
“นี่ อาจารย์คะ อาจารย์คะ อาจารย์ชอบคนไหนในนี้ที่สุดคะ อาจารย์
ว่าคนไหนหล่อที่สุดเหอะคะ”

บนหน้าจอสมาทโฟนของกลุ่มไอดอลชายที่กำลังได้รับความนิยม

โหวาโกะได้แต่ยิ้มเฉยๆในใจ ถึงจะรู้จักชื่อวงนั้นก็เถอะ แต่เธอ
จำหน้าและชื่อของสมาชิกแต่ละคนว่าคนไหนชื่ออะไรไม่ได้เลย ก็เพราะ
ไม่สนใจนะสิ สมอของคนที่เรามากจะจดจำสิ่งที่เราไม่สนใจไม่ได้

ไม่ว่าจะไม่สนใจวงการบันเทิงเลย ไม่ใช่เพราะว่ากลายเป็น ‘ป่า’
ในวัยสามสิบห้าปี และไม่ใช่เพราะแต่งงานแล้ว แต่มันเป็นแบบนี้มาตั้งนาน
แล้ว—ใช่ ตั้งนานมาแล้ว

“คนนี่ละมั้ง”

โหวาโกะจิ้มส่งๆ ไปที่เด็กผู้ชายคนริมสุด ทันใดนั้น “กรี๊ด” เสียง
แหลมสูงก็ดังขึ้นจากกลุ่มเด็กนักเรียน

“ไม่จริง! ผิดคาดเลยแฮะ!”

“เอ๊ะ จริงเหอะคะอาจารย์ ทำไมละ ทำไมคะ”

เมื่อถูกนักเรียนกระหน่ำรุมถาม

“เออ ก็... ดูอ่อนโยนดีนี่”

โหวาโกะตอบน้ำเสียงราบเรียบ

นี่ก็เป็นคำพูดติดปากอีกคำที่พูดแต่ไหนแต่ไรมา ตั้งแต่เป็นวัยรุ่น
เวลาที่ตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ เธอมักจะพูดซ้ำซากแบบเดิมตลอด
เพราะดูอ่อนโยนที่สุด เพราะดูสุขุมที่สุด...

“เอ๋ ไม่อยากรจะเชื่อเลย”

“สมแล้วที่เป็นอาจารย์คาบาระ เจ๋งอะ”

“แหม อาจารย์คะ คนตรงกลางนี่หล่อกว่าอีกคะ หนูเป็นตั้งคนนี้
อาจารย์ดูดีๆ อีกหน่อยสิคะ”

“เออาละ เออาละ” โทวาโกะตบมือและตอบเสียงๆ

“พຼຸ່ງນີ້ເຂົາໃຫ້ຄູູ່ໃໝ່ກໍ່ແລ້ວກັນ ວັນນີ້ກໍ່ລືກັບບ້ານກັນໄດ້ແລ້ວ ຣົບສຽບສຸດທ້າຍຈະອອກແລ້ວນະ”

“ດ່າ”

ໃນທີ່ສຸດ ພວກເດັກນັກຮຽນກໍ່ຍອມແຍກຍ້າຍກັບບ້ານກັນອີ່ຫຼ່ງອອດ ຣົບສຽບຂອງຮົງຮຽນເສນຕີໂຍອາດິມແຜນກໍ່ຍອມຕົ້ນຣົບສຸດທ້າຍອອກເວລາ 17:50 ນ.

ພວກເຂົາເກັບສະມາຣ໌ດໂຟນລຽງໃນກະເປົ້ານັກຮຽນຊື່ງເປັນແບບກະເປົ້າ ທີ່ຮົງຮຽນກຳນົດໄວ້ ປັດຣອຍຍັບທີ່ກະໂປຽງໃຫ້ເຮັບ ເຄື່ອນໄຕ້ະເສັຍດັງຄຣີດ ກ່ອນຈະຫຍອຍເດີນອອກຈາກຮົງຮຽນໄປທີ່ລະຄນ ທີ່ລະຄນ

“ອາຈາຣຸ່ຍັດະ ພຸ່ງນີ້ເຈອກັນນະ ສຸວັສຕີດີດະ”

“ສຸວັສຕີດີດະອາຈາຣຸ່ຍັດ”

ເມື່ອເດີນເຖິງປະຕູຮົງ ນັກຮຽນທຸກຄນຮັກກັບມາໄດ້ງຄຳນັບອີ່ຫຼ່ງ ເຮັບຮ້ອຍກ່ອນຜລະໄປ

ໂທວາໂກະຍີ່ມ

“ຈີ້ ແລ້ວເຈອກັນພຸ່ງນີ້ນະ ສຸວັສຕີດີຈີ້”

ການທີ່ເດັກນັກຮຽນເຮືງມັດຍອມຕົ້ນຄັ້ງໄດ້ໂອດອລຮຸ່ນນ້ຳຕາດີເປັນຮົງ ທີ່ພົບເຫັນໄດ້ທົ່ວໄປໃນປະເທດ ໄມ່ວ່າຈະຮຽນໃນຮົງຮຽນຄາທອລິກຮົງໄມ່ ນັ້ນກໍ່ຊວນໃຫ້ຍື່ມຕາມ ແລະການທີ່ພວກເດັກນັກຮຽນຍັງໄມ່ສື່ມຄຳວ່າຄຳລາ ວ່າ “ສຸວັສຕີດີດະ” ແລະໄດ້ງທຳຄວາມເຄາຣພຕາມທີ່ໄດ້ຮັບການອບຣມສັ່ງສອນມາ ກໍ່ນຳຣັກມາກ

ຄຣາວນີ້ຈັດຈະຣາບຣິນດີ

ໄຮ້ແລ້ວ ຄຳເປັນຮົງຮຽນແຜ່ງນີ້ ທຸກອີ່ຫຼ່ງຈັດຈະຣາບຣິນຜ່ານໄປດ້ວຍດີແນ່ ໄມ່ຕ້ອງພົບກັບ “ເຫຕຸກກຣຸ່ນ” ທີ່ເຍດເກີດຂຶ້ນທີ່ຮົງຮຽນກ່ອນຮຸ່ນແລະໃຫ້ຊີວິດ ອີ່ຫຼ່ງສບາຍໃຈໃນຮຸ່ນຈະຄຣຸ່ສອນຮັກສື່ໄດ້

—ແມ່ວ່າຈະຍັງໄມ່ຄ່ອຍຊິນກັບການມີນັກຮຽນຍື່ນອີ່ຫຼ່ງຊັກຮັກກໍ່ຕາມ

โหวาโกะออกมาจากห้องเรียนที่ว่างเปล่าแล้วก้าวเท้าเดินไปตามทางเดิน

เธอก้าวลงบันไดอย่างระแวดระวัง เดินผ่านระเบียบทางเดินที่เริ่มถูกย้อมด้วยแสงสีส้มของอาทิตย์อัสดง อาคารหลักของแผนกชั้นมัธยมต้นเป็นรูปทรงตัว H และทางเดินนี้คือส่วนของเส้นขวางที่อยู่ตรงกลาง

เดือนพฤษภาคมกำลังจะผ่านพ้น เกือบสองเดือนแล้วตั้งแต่โหวาโกะได้ย้ายมาแทนสอนที่โรงเรียนเซนต์โยอาคิมแผนกมัธยมต้น

เดิมทีโหวาโกะเป็นคริสเตียน ถึงจะเป็นฝ่ายนิยายโปรเตสแตนต์ก็ตาม แต่ก็รู้สึกเข้ากับบรรยากาศของโรงเรียนแห่งนี้ได้เป็นอย่างดี ที่นี้สงบเงียบและเป็นระเบียบ แต่ก็ไม่ได้เข้มงวดจนเกินไปนัก

แน่นอนว่าไม่ใช่นักเรียนและอาจารย์ทุกคนจะเป็นคริสเตียน จำนวนนักเรียนที่ได้รับศีลล้างบาปมีเพียงเล็กน้อยประมาณสามสิบกว่าเปอร์เซ็นต์เท่านั้น แต่เมื่อเทียบกับโรงเรียนทั่วไปก็ถือว่าค่อนข้างมากทีเดียว

โหวาโกะเปิดประตูบานเลื่อนแล้วเดินเข้าไปในห้องพักอาจารย์

“อาจารย์คาบาระนี่สุดยอดเยี่ยมเลยนะครับ คุณสนิทสนมกับพวกเด็กนักเรียนได้ดีเสียว”

ทันทีที่เดินมาถึงที่โต๊ะก็มีเสียงทักดังขึ้นจากโต๊ะข้างๆ

เจ้าของเสียงนั้นคือโมริมิยะ อาจารย์สอนวิชาศิลปะ ใบหน้าของเขาค่อนข้างคล้ำ ตาเล็กหยีเวลายิ้ม ใส่เสื้อเชิ้ตไปโลแบบล้าลองกับสวมรองเท้าแตะยางอย่างลวกๆ ถ้าไม่ได้เสื้อกาวนี้สีขาวที่ใส่อยู่คงดูไม่ออกเลยว่าเป็นอาจารย์สอนศิลปะ

“อ่า ขอโทษทีครับ พอดีเมื่อกี้เดินผ่านไปเห็นเข้า ที่เด็กนักเรียนพูดว่า ‘นี่อาจารย์คะ อาจารย์ชอบคนไหนในนี้ที่สุดคะ อาจารย์ว่าคนไหนหล่อที่สุดเหอะคะ’ นั้นนะครับ”

“อ้าว เห็นด้วยเหอะคะ”

โหวาโกะอมยิ้ม โมริมิยะเอาแผ่นรองเขียนพาดหน้าแล้วพูดว่า

“ห้อง C นี่ดีนะครับ สงสัยเพราะเป็นห้องเด็กผู้หญิงด้วยหรือเปล่า นี่เพิ่งจะเดือนพฤษภาคมเองแต่ทุกคนก็สนิทกันแล้ว บรรยากาศภายในห้องดูเป็นกันเองมากเลยนะครับ”

ทุกคนเหวอ โทวาโกะคิดในใจ

—“ทุกคน” นี่หมายถึงทุกคนในห้องจริงๆ หรือเปล่า หรือยกเว้นใครบางคน

แน่นอนว่าเธอไม่ได้เอ่ยคำถามนี้ออกมา แต่กลับกลืนลงใจ
โมริมิยะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ ผมละอิจฉาอาจารย์คาบาระจริงๆ ผมอยู่มากปีแล้ว ยังไม่เคยมีประสบการณ์ที่นักเรียนหญิงจะมาหยอกล้อเล่นหัวกันแบบนี้เลย”

“ก็เด็กผู้หญิงอยู่ในวัยแบบนี้กันนี่คะ”

โทวาโกะตอบกลับอย่างคลุมเครือพร้อมเผยรอยยิ้มแบบรูปปั้นกรีกโบราณ

เพื่อนๆ สมัยเรียนมักแซวว่า “มาแล้ว รอยยิ้มแบบรูปปั้นกรีกโบราณ แสนลึกลับของโทวาโกะ” เป็นรอยยิ้มที่มุมปากถูกยกขึ้นเป็นครึ่งวงกลมแสดงความนิ่งสงบ

“ ‘วัยแบบนี้’ เหรอครับ อิม ไฉนก็คงเหมือนกันนะ”

โมริมิยะพูดพร้อมชูแผ่นกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา

มันเป็นเอกสารสำหรับแจ้งเตือนผู้ปกครองที่พิมพ์แนวนอนบนกระดาษ A4 ฮามาโมโตะ ยูคิ พนักงานธุรการน่าจะเป็นคนเอามาแจกบรรทัดแรกเขียนหัวข้อไว้ว่า “มาตรการรับมือกับเมลลูกโซ่ที่กำลังระบาดในโรงเรียน”

“พวกลูกโซ่อะไรทั้งหลายเหล่านี้ไม่เคยหายไปเลยนะครับ มีมาตั้งแต่สมัยรุ่นแม่ของผม แต่สมัยนั้นไม่ใช่เมลนะครับ เป็น ‘จดหมายลูกโซ่’ เขียนด้วยมือครับ ต้องเขียนเอา ถ้าเมลแค่กดส่งต่อกับ แต่พอเป็นจดหมายก็เลยเขียนไว้ว่า ‘ให้เขียนเนื้อหาแบบเดิมส่งต่อให้อีกสิบคน’ อะไรทำนองนั้น...”

“ตอนสมัยฉันก็เกือบจะเขียนเหมือนกันค่ะ”

โทวาโกะพูดขึ้น โมริมิยะทำตาโต

“หา อาจารย์คาบาระก็เจอกับเขาด้วยเหรอครับเนี่ย”

“จะว่าเจอกับเขา... ก็ไม่เชิงนะคะ เพราะฉันไม่ได้ส่งต่อให้คนอื่น แต่มันก็ระบาดในห้องเรียนอยู่เหมือนกัน ในที่สุดมันก็วนมาถึงฉันด้วย... ตกใจขนาดนั้นเลยเหรอคะ”

“อะ เปล่าครับ ก็ไม่เชิงว่าตกใจหรอกครับ”

โมริมิยะยิ้มจนเกิดรอยย่นที่หางตา

“ก็อาจารย์คาบาระเป็นแบบ... จะว่ายังไงดี ดูเป็นคนมีความรู้แล้วก็มี ความสูงส่งนะสิครับ เลยมีภาพลักษณ์ว่าไม่น่ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องชาวบ้าน ธรรมดาอะไรแบบนี้”

โทวาโกะนิ่งงันไปชั่วขณะ ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร

แต่เหมือนมีเสียงตื๊อระดังขึ้นช่วยเอาไว้ จังหวะนั้นเองมีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากด้านบนเหนือศีรษะ

“ค่า ค่า ขอขัดจังหวะหน่อยนะคะ แต่ขอภัยที่เป็นแค่ผู้จัดงาน ที่ไม่ได้สูงส่งด้วยนะคะ”

คนพูดน้ำเสียงล่อเลียนนั่นคือ คุณฮาอิดะ¹ อาจารย์หัวหน้างานธุรการ เธอถูกตั้งฉายาว่าเป็น “รีดเทนไมเออร์” หรือเรียกย่อว่า รีดเทน” มาตั้งแต่ยี่สิบกว่าปีก่อน วันนี้เธอก็ออยู่ในชุดสูทสองชิ้นคอปิดสีดำ ผมมัดเรียบตึงเหมือนเซนเดย

“ตามที่แจ้งเอาไว้ล่วงหน้าแล้วว่าคิโนะจะมียานเลี้ยงต้อนรับอาจารย์คาบาระกับคุณฮามาโมโตะนะคะ งานเริ่มต้นที่มกราคม ‘มอนเต’ แล้วกันค่ะ แผนนี้”

เธอใช้นิ้วดันแว่นไ้กรอบขึ้นแล้วยื่นส่งแผ่นกระดาษ A4 มาให้

¹ชื่อตัวละครจากนิยายเยอรมันเรื่อง Heidi เป็นผู้ดูแลที่เคร่งครัดและเข้มงวดมากในเรื่องวินัยในภาษาญี่ปุ่น จึงเป็นการเปรียบเทียบคนที่มีความประพฤติเคร่งครัดและจริงจังเหมือนกับตัวละครนี้

“ถ้าไปสถานที่จัดงานไม่ถูกบอกได้นะคะ ฉันจะไปเป็นเพื่อนเอง แล้วถ้ามีใครแพ้อาหารอะไรกรุณาแจ้งให้ทราบก่อนหกล้มครั้งนะค่ะ”

น่าแปลกใจที่สถานที่จัดงานเลี้ยงต้อนรับคือร้าน ‘มอนเต’ ซึ่งเป็นร้านอาหารฝรั่งเศส

ทางโรงเรียนจองห้องส่วนตัวด้านในไว้ทั้งหมด มีผู้เข้าร่วมงานทั้งหมด ยี่สิบแปดคน เป็นงานเลี้ยงต้อนรับโทวาโกะและฮามาโมโตะ ยูคิ ซึ่งเข้ามาเริ่มงานในเดือนเมษายนเป็นต้นมา

หากเป็นโรงเรียนระดับมัธยมต้นของรัฐที่เคยทำงานมาก่อนหน้านี้ งานเลี้ยงต้อนรับมักจัดที่ร้านอาหารญี่ปุ่นในห้องเสื้อทาฮามิ มีชุดอาหารสำหรับงานเลี้ยงวางเรียงอยู่ตรงหน้า

อาจารย์ธรรมดาอย่างพวกโทวาโกะ แม้จะเป็นฝ่ายที่ได้รับการเลี้ยงต้อนรับ แต่ก็ต้องลุกขึ้นจากที่นั่งและทยอยรินเหล้าให้ผู้หลักผู้ใหญ่ตามลำดับ ตั้งแต่ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ แล้วก็ตามด้วยหัวหน้าอาจารย์ระดับชั้นปี และก็จะมีคนหนึ่งที่เฝ้าอย่างรวดเร็วตะเบ็งเสียงดังลั่นเสมอว่า “คืนนี้ตามสบาย ไม่ต้องมีพิธีต้องอะไร!”

—แต่ที่เซนต์โยอาคิมเป็นแบบนี้ช่างดูดีมีระดับเหลือเกิน

ฉันเกือบจะหัวเราะออกมาเมื่อนึกถึงคำพูดเมื่อปีที่โมริมิยะบอกว่าฉัน “สูงส่ง” ตัวเขาผู้อยู่ในโรงเรียนแบบนี้มาห้าปีแล้วต่างหากที่กลับดูเป็นคนที่สูงส่งยิ่งกว่าเสียอีก

อาหารอร่อยมาก

อาหารเรียกน้ำย่อยเป็นหอยนางรมเมอนิแยร์และค็อกเทลอาหารทะเล หลังจากนั้นเป็นซูปคอนซอมเม่ผัก และตอนนี้จานที่กำลังอยู่ตรงหน้าคือเมนูปลากระพงแดงอบราดด้วยซอสเนยที่ผสมน้ำมันมะนาวเล็กน้อย ทำให้รสชาติถูกปากคนญี่ปุ่น ไวน์ก็เป็นไวน์ชั้นเยี่ยมรสชาติดีมาก

—แต่แบบนี้ทำให้ย้ายที่นั่งไม่ได้เลย

ขณะที่มือจับมิดและล้น โทวาโกะพึมพำในใจด้วยความ “เสียตาย” แล้วไล่สายตามองไปยังผู้อำนวยการ อาจารย์หัวหน้างานธุรการ หัวหน้าอาจารย์ระดับชั้นปี และบาทหลวงที่นั่งอยู่โต๊ะด้านในตำแหน่งที่นั่งสำหรับผู้อาวุโสทีละคน

บอกตามตรงว่าการไม่ต้องรินเหล้าให้คนอื่นถือเป็นเรื่องน่าขอบคุณก็จริง แต่วันนี้กลับรู้สึกไม่ค่อยยินดีเท่าไร

ทั้งที่แอบหวังเล็กๆ ว่าต่อไปให้เป็นพวกคริสเตียนที่เคร่งครัด ถ้ามีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าปากก็อาจจะคุยจ้อมากขึ้นก็ได้ ฉันคิดกะไว้ว่าจะใช้โอกาสนี้หาข้อมูลสักหน่อย ไซ้—ข้อมูลเกี่ยวกับโทกาเว ซาราสะ

“เป็นอะไรไปเหรหะ อาจารย์คาบาระ”

เธอสะดุ้งเฮือกเมื่อมีเสียงกระซิบดังมาจากด้านข้าง

ฮามาโมโตะ ยูคิน่อนเอง ผมทรงบ๊อบเท โบหน้าที่อยู่อ่อนวัย แต่งหน้าอ่อนๆ ถ้าจะบอกว่าเป็นนักเรียนก็ยังเชื่อ ดวงตากกลมโตคูนั่นสั่นไหวฉวยแววเป็นห่วง

“หรือว่าอาจารย์ไม่ชอบปลาคะ”

“เอ๊ะ เปล่าค่ะ”

มือข้างที่ถือล้อยอดหยุดชะงักไปเมื่อไรไม่รู้ เธอรีบส่ายหน้าเป็นพัลวัน

“แค่รู้สึกงงนิดหน่อยค่ะ ไม่เคยเจองานเลี้ยงต้อนรับที่ไม่ต้องรินเหล้าให้พวกผู้อำนวยการแบบนี้มาก่อนเลย”

โทวาโกะตอบ

“อู๊ย” ยูคิยกปลายนิ้วขึ้นปิดปาก

“ฉันไม่เคยนึกถึงเรื่องทำนองนั้นในหัวเลยคะ จริงเหรหะ บางที่ต้องทำแบบนั้นสินะคะ ฉันเองยังไม่เคยรินเหล้าให้ผู้ใหญ่อะไรแบบนั้นเลย...”

โทวาโกะอมยิ้มให้กับอากัปกริยาที่ตอบสนองกลับมา ดูแล้วช่างสมเป็นคนรุ่นใหม่

ที่เขาว่ากันว่าคนต่างรุ่นกันก็เหมือนอยู่กันคนละโลก คงจะเป็น

เรื่องจริง ยุคที่เติบโตมาในสังคมที่ผู้หญิงไม่ต้องรันทาหรือรินเหล้าให้ใคร
ดูข้างสดใสเหลือเกิน

“เอ่อ อาจารย์คาบาระ... ก่อนหน้านี้เคยสอนโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐ
เหวอคะ”

“คะ แต่ว่าเรื่องการรินเหล้าอะไรพวกนี้คงจะเกี่ยวกับวัฒนธรรม
องค์กรของแต่ละโรงเรียนมากกว่าจะเป็นเรื่องของรัฐหรือเอกชนนะคะ
ก็อย่างที่เขารู้ว่า เข้าเมืองตาหลิ่วก็ต้องหลิ่วตาตาม”

จานอาหารเมนูปลาอบถูกยกเก็บไปแล้ว และมีเซิร์ฟเบทสำหรับ
ล้างปากถูกยกมาเสิร์ฟ

ยุคิหยิบช้อนขึ้นมาแล้วพูดว่า

“ว่าแต่ อาจารย์คาบาระเรียนจบปริญญาโทมาใช่ไหมคะ เรียนจบ
ปริญญาโทแต่ไปสอนโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐนี่ไม่ค่อยเจอเลยนะคะ”

พอพูดจบ “อู๊ย ขอโทษคะ” ยุคิกล่าวแล้วก็ยกมือขึ้นปิดปากอีกครั้ง

“จริงๆ แล้ว ฉันเผลอแอบดูประวัติของอาจารย์มาคะ ก็เราสองคน
เริ่มเข้ามาทำงานพร้อมกันเลยอดสนใจไม่ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ไม่ต้องขอโทษหรอก”

ประวัติการทำงานสินะ ไทวาโกะคิดขณะที่ส่ายหน้า

วันหนึ่งฉันจะมีโอกาสได้ดูประวัติบุคลากรในโรงเรียนบ้างไหมนะ
โดยเฉพาะบุคลากรที่เคยทำงานโรงเรียนนี้เมื่อสิบสี่ปีก่อน ฉันพอมีข้อมูล
คร่าวๆ แต่ก็ยังไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด

บรรดาเพื่อนร่วมงานที่ทำงานร่วมกับไทกาอะ ซาราสะในช่วงเกิดเหตุ
ไทวาโกะหยิบช้อนขึ้นมา

เซิร์ฟเบทมีกลิ่นยuzuและรสชาติของน้ำผึ้งอ่อนๆ

“แต่คุณฮามาโมโตะคะ ที่จริงการเรียนจบปริญญาโทแล้วไปเป็น
อาจารย์โรงเรียนรัฐก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเท่าไรหรอกคะ” ไทวาโกะพูด

“เอ๊ะ จริงเหวอคะ”

“ใช่ค่ะ ปริญญาโททำให้คนคิดถึงงานวิจัย ถ้าเป็นคณะศึกษาศาสตร์ คนส่วนมากก็จะมุ่งเน้นไปที่การได้ใบประกอบวิชาชีพการสอนเป็นหลัก การเป็นนักศึกษاپริญญาโททำให้ได้รับการแนะนำบอกต่อจากอาจารย์ในห้องวิจัยได้ง่ายขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการหางาน อย่างฉันก็ไม่ได้ตั้งใจจะเรียนต่อจนจบการศึกษาระดับสูงที่เกินความจำเป็นของงานที่มีอยู่แล้วเหมือนกันค่ะ”

หลังจากพูดจบ

“แล้วคุณฮามาโมโตะ ก่อนหน้านี้ทำงานที่ไหนหรอคะ”

โทวาโกะเป็นฝ่ายถามยุดิบ้าง

“อ่อ... ฉันนะ พอเรียนจบก็เข้าทำงานที่บริษัททั่วไป แต่ความสัมพันธ์ระหว่างคนในที่ทำงานมันวุ่นวายมาก แถมยังแยกว่าที่เคยได้ยินมาซะอีกค่ะ ฉันทนไม่ไหวก็เลยลาออก แล้วไปเรียนต่อด้านธุรกิจที่โรงเรียนเฉพาะทางอยู่ปีหนึ่ง ส่วนมากโรงเรียนเอกชนจะรับเจ้าหน้าที่ธุรการให้เป็นแค่พนักงานสัญญาจ้าง แต่ที่โรงเรียนเซนต์โยอาคิมรับเป็นพนักงานประจำ นั่นแหละ ฉันก็เลยดีใจ... ว่าแต่ อาจารย์คะ เมนูต่อไปจะเป็นวียองค์เดอ² เนอะ เนื้อค่อนเนื้อ เซอร์ลอยน์สเติร์! มีเมนูอาหารฝรั่งเศสเพียบเลย ถ้าไม่รูดชอส์ฝรั่งเศสแปลกๆ มาจะดีมาก”

แม้จะพูดเสียงเบาแต่ยุดิก็ดูตื่นเต้นมาก ทันใดนั้นสายตาของเธอก็สะดุดยุดินิ่ง

“อ๊ะ”

เหมือนเธอสะดุดสังเกตเข้ากับอะไรบางอย่าง แล้วก็ยื่นปากเข้าไปใกล้หูของโทวาโกะ

“อาจารย์โมริมิยะกำลังมองมาทางนี้... อาจารย์โมริมิยะต้องชอบอาจารย์คาบาระแน่ๆ เลย”

² วียองค์เดอ (viande) เป็นคำภาษาฝรั่งเศสที่หมายถึง “เนื้อสัตว์”

“ไม่มีทางหรอก เขาน่าจะมองเธอมากกว่านะ”

“ไม่ใช่แน่นอนค่ะ อาจารย์คาบาระร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม”

คำตอบของยูคิทำให้โทวาโกะไปต่อไม่เป็น

เป็นหัวข้อที่ไม่ถนัดเอาเสียเลย เธอลำบากใจกับเรื่องแบบนี้มากกว่า
โดนนักเรียนถามว่า “อาจารย์ชอบคนไหนในนี้ที่สุด” หลายเท่านัก จะเมินเฉย
เกินไปก็ไม่ได้ แต่ถ้าแกล้งทำเป็นสนใจก็จะสร้างปัญหาตามมาได้

ไม่มีทางเลือก โทวาโกะจึงเลือกวิธีตอบที่ปลอดภัยที่สุด

“แหม ดีใจนะคะเนี่ย แต่ฉันมีสามีแล้วค่ะ ถึงจะดูแบบนี้ก็เถอะ”

พยายามพูดแบบติดตลกเพื่อเบี่ยงเบนบทสนทนาให้กลายเป็นเรื่อง
ขำขัน

แต่ยูคิยังไม่ยอมแพ้

“เรื่องนั้นไม่เกี่ยวหรอกค่ะ อีกอย่างอาจารย์โหมริมิยะก็ดูไม่เลวเลย
นะคะ ในบรรดาอาจารย์ของโรงเรียนเรา เขาก็ถือว่าเป็นเบอร์หนึ่งอยู่นะ
สูงก็สูง หน้าตาก็...”

โชคดียิ่งยูคิหยุดพูดตรงนั้นพอดี

ต้องขอบคุณสเก็กเมนุงานหลักที่ยกมาเสริมพอดี ทำให้เธอเบี่ยงเบน
ความสนใจไปที่สเก็กขึ้นมาแทนทันที โทวาโกะค่อยรู้สึกโล่งใจ

อาศัยจังหวะนี้หันไปมองโต๊ะด้านในอีกครั้ง

โทวาโกะตรวจสอบรายชื่อบุคลากรเมื่อสิบสี่ปีก่อนมาแล้วประมาณ
หนึ่ง ในบรรดาผู้ที่อยู่ในงานเลี้ยงนี้จำนวนยี่สิบแปดคนมีคนที่ทำงานใน
โรงเรียนนี้มาตั้งแต่ตอนนั้นเพียงไม่กี่คน ได้แก่ อาจารย์ทิมบะ ผู้อำนวยการ
ที่ตอนนั้นมีตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการ— คุณฮาอิตะ อาจารย์หัวหน้า
งานธุรการ อาจารย์คิเนมุจิ หัวหน้าอาจารย์ระดับชั้นปี บาทหลวงชิโดและ
อาจารย์อีกสองคน

โรงเรียนเอกชนต่างจากโรงเรียนรัฐบาลตรงที่ปกติแล้วจะไม่มีการ
ย้ายไปสอนที่วิทยาเขตอื่น โรงเรียนเซนต์โยอาคิมเป็นสถานศึกษาที่เป็น

นิติบุคคล มีทั้งระดับมัธยมต้น มัธยมปลาย และมหาวิทยาลัยในเครือเดียวกัน แต่เนื่องจากใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูในแต่ละระดับต่างกัน ทำให้ไม่มีการย้ายไปสอนข้ามโรงเรียน เว้นแต่จะลาออก

เคยได้ยินข่าวลือมาว่า... ที่โรงเรียนในเครือคริสเตียนมักให้การดูแลผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์เป็นพิเศษ ทำให้คนที่ไม่ใช่คริสเตียนทยอยลาออกไปในทางกลับกัน ถ้าเข้ากับบรรยากาศของที่นี่ได้ดีก็อาจทำงานได้จนเกษียณ

หลังจากผ่านมาสิบสี่ปี อาจารย์ที่ยังอยู่เหลือเพียงหกคน

โทวาโกะเองไม่แน่ใจว่าจำนวนนี้ถือว่าเยอะหรือน้อย เพราะมีข้อมูลให้ตัดสินใจไม่มากพอ แต่อาจารย์ที่ลาออกไปเพราะเหตุการณ์ของซาราสะ คงไม่ใช่แค่หนึ่งหรือสองคนแน่ๆ

ที่โรงเรียนเซนต์โยอาคิมแห่งนี้ ฉันอยากทำงานเป็นอาจารย์ไปอย่างสงบสุขจริงๆ ไม่อยากสร้างปัญหา ไม่ต้องการเจอเรื่องวุ่นวายอีกเป็นครั้งที่สอง

แต่ในอีกมุมหนึ่งของใจก็ยังกังวลเกี่ยวกับความจริงเบื้องหลังการตายของโทกาเวะ ซาราสะ ฉันปรารถนาที่จะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

—ฉันควรให้ความสำคัญกับเรื่องไหนก่อนกันแน่ะ

โทวาโกะพิมพ์คำในใจก่อนจะจิบไวน์จนชุ่มริมฝีปาก

2

ยางินูมะ ทาเคชิเป็นฆาตกร

เขาเชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นฆาตกรมาตั้งแต่เกิด

แน่นอนว่ามีจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาตระหนัก หลังจากวันนั้น เขาก็กลายเป็นตัวคนที่แท้จริงของตัวเอง ได้รู้เป้าหมายของชีวิต เป้าหมายนั้นก็คือการฆ่า

ตามทฤษฎีของยางินูมะ มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับเป้าหมายในชีวิต

ตัวอย่างเช่น ชายที่ใช้ชีวิตเป็นข้าราชการมาสี่สิบปี เกิดมาเพื่อทำงานเป็นข้าราชการใช้ของรัฐบาล หอมเกิดมาเพื่อรักษาโรค สถาปนิกเกิดมาเพื่อสร้างบ้าน แม่บ้านเต็มเวลาเกิดมาเพื่อให้กำเนิดและเลี้ยงดูชีวิตใหม่

แต่ยางินูมะคิดว่ามนุษย์ทุกคนไม่ได้เกิดมาเพื่อผลิต รักษา หรือซ่อมแซม—หรือก็คือไม่ได้เกิดมาเพื่อ ‘อุทิศตนเพื่อทำประโยชน์ให้สังคม’

—มนุษย์ผู้ทำลายก็มีความจำเป็นเช่นกัน

ยังมีมนุษย์ที่ไม่สร้างอะไรเลย มนุษย์ที่ทำลายสิ่งต่างๆ หรือมนุษย์ที่เอาแต่คร่ำครวญ มีเหตุผลที่พวกเขาต้องดำรงอยู่

เขาเชื่อว่าต้องมีเจตจำนงที่ยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหลัง

ผู้อยู่เบื้องหลังเจตจำนงอันยิ่งใหญ่ที่ว่ำนั่นก็คือพระเจ้า ผู้สร้างโลกหรืออะไรทำนองนั้น

แต่ความคิดของเขามักจะหยุดลงตรงนี้ เพราะเขาอธิบายไม่ได้ว่าพระเจ้าหรือเจตจำนงนั้นต้องการให้เขาทำอะไร หรือต้องการอะไรจากเขา ในฐานะ ‘ฆาตกร’ เขาไม่คิดไปถึงตรงนั้น ไม่เห็นว่าจะมีความหมายอะไรที่จะคิด

เขาศรัทธาในพระเจ้าจากกันบังของหัวใจ เข่อมั่นอย่างแรงกล้าว่ามี

สิ่งที่ยิ่งใหญ่เหนือความเข้าใจของมนุษย์ดำรงอยู่บนโลกใบนี้

แต่ในขณะเดียวกัน ยาจินมุมะก็เกลียดศาสนา

เพราะศาสนามักหมกมุ่นแต่เรื่องเงิน ถ้าทำสิ่งนี้จะตกนรก ถ้าทำ
สิ่งนั้นชาติหน้าจะพบแต่ความทุกข์ เอาแต่เรียงร้อยถ้อยคำข่มขู่ทำนองนั้น
เพื่อจะรัดไถเงินจากคนอื่นแม้เพียงเล็กน้อย ช่างน่ารังเกียจและไร้สาระสิ้นดี

เขาคิดว่าศรัทธากับศาสนาไม่ใช่สิ่งเดียวกัน คุณคล้ายกันแต่แตกต่างกัน
กันสิ้นเชิง พวกที่เอาพระเจ้ามาเชื่อมโยงกับเรื่องเงินทองล้วนแต่เป็นพวก
ปรลิตน่ารังเกียจทั้งสิ้น

พระเจ้าได้สร้างยาจินมุมะ ทาเคชิให้เป็นแบบนี้ นั่นก็เพียงพอแล้ว
เขาเชื่อว่าการมีตัวตนของเขาคือหลักฐานที่พิสูจน์แล้วว่าพระเจ้ามีอยู่จริง
—พระเจ้าสร้างผมให้เป็นแบบนี้ ให้มีชีวิตแบบนี้

“ผมเป็นสิ่งที่ผมเป็นนั่นแหละดีแล้ว ผมเกิดมาด้วยพระประสงค์
ของพระองค์ ดังนั้นมันย่อมเป็นเรื่องดี トラบโดที่ผมยังปฏิบัติตามเจตจำนง
นั้นอยู่”

ในช่วงยี่สิบแปดปีตั้งแต่เขาเกิดมา ยาจินมุมะไม่เคยทำงานเลยแม้แต่
ครั้งเดียว

ไม่ว่าจะเป็นงานประจำหรืองานชั่วคราวก็ไม่เคยมีประสบการณ์
เหตุผลเป็นเพราะว่าเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อทำงาน ภารกิจของเขาคือการฆ่า
การทำลาย และการพรากชีวิต

โชคดียที่ยาจินมุมะไม่เคยขาดแคลนเงิน

เขามีรายได้โดยไม่ต้องทำงาน จากค่าเช่าอะพาร์ตเมนต์และที่จอดรถ
ซึ่งปู่กับย่าทิ้งไว้ให้ แม้จะไม่ถึงขั้นใช้ชีวิตหรูหราได้ แต่ก็ยังใช้ชีวิตได้โดย
ไม่ลำบาก ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ยิ่งส่งเสริมให้เขาเชื่อมั่นในทฤษฎีของตัวเองมากขึ้น

ผมไม่จำเป็นต้องดิ้นรนหาเงิน เพราะผมเกิดมาในแบบที่ไม่ต้องทำ
เรื่องพวกนั้น พระเจ้าได้มอบภารกิจอื่นที่ไม่ใช่เรื่องการหาเงินให้แก่ผม—

ยางินูมะ ทาเคชิมาคนมาแล้วสี่คน
 เหลือทั้งหมดเป็นหญิง และเป็นหญิงขายบริการทางเพศแบบเดลิเวอรี่
 ไม่มีผู้ชายเลยสักคน

ยางินูมะไม่เคยถูกจับกุมตัว การฆ่าที่ผ่านมาสองสามครั้ง แต่ทุกครั้ง
 ยิ่งทำให้เขาชำนาญมากขึ้น พัฒนาริธีการให้ราบรื่นและปราศจากความเสี่ยง
 ขึ้นเรื่อยๆ

เขาอาศัยอยู่คนเดียวในบ้านเดี่ยวที่ชนบท มีสวนขนาดใหญ่และ
 หลังบ้านติดภูเขา ซึ่งมีที่สำหรับฝังศพได้อีกนับไม่ถ้วน ดินที่อุดมสมบูรณ์
 ทำให้ในฤดูใบไม้ผลิมีหน่อไม้และพืชผักป่าเติบโต ส่วนฤดูใบไม้ร่วงก็เก็บ
 ผลไม้ป่าและเห็ดได้เต็มที่ ดอกไม้ในสวนก็สวยงามแบ่งบานสะพรั่ง

เขาวางแผนอย่างดีเพื่อไม่ให้ใครรู้ความจริง

แต่ก็ไม่ได้ละเอียดรอบคอบนัก ยางินูมะไม่ใช่คนมีไหวพริบปฏิภาณ
 เขารู้ตัวดีว่าไม่ฉลาด ช่วงประถมและมัธยมต้นเขาเรียนอ่อนมาตลอด
 คะแนนต่ำเตี้ยเรี่ยดิน

แม้ว่าจะได้เข้าเรียนต่อในระดับมัธยมปลายด้วยระบบบันไดเลื่อน³
 แต่ก็หมดความมุ่งมั่นและลาออกกลางคัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ชอบผู้หญิง
 ที่ฉลาดกว่า ยกเว้นบางกรณี

—ผู้หญิงที่เขาฆ่าล้วนเป็นผู้หญิงที่เขาชอบทั้งนั้น

ไม่มีผู้หญิงคนไหนฉลาดถึงขั้นจะดูถูกเขาได้ แต่ละคนเฝ้าพอจะเชื่อ
 คำโกหกแบบงูๆ ปลาๆ ของเขาและยากจนระดับที่ต้องพึ่งพาเงินเล็กน้อย
 ที่เขาให้

ที่เขาฆ่าผู้หญิงไปแล้วถึงสี่คนแต่ยังหนีรอดปลอดภัยได้อยู่ ที่ความ
 ได้้อย่างเดียวว่าเป็นเพราะพระเจ้าเข้าข้างเขา

มินาซึซึกะก็เข้าข้างเขาด้วยเช่นกัน

³escalator system หมายถึงระบบการเลื่อนจากระดับการศึกษาหนึ่งไปยังอีกระดับหนึ่ง เช่น จาก
 โรงเรียนมัธยมไปมหาวิทยาลัยโดยไม่ต้องสอบแข่งขัน เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของระบบโรงเรียนเดียวกัน

ธุรกิจขายบริการทางเพศในประเทศกลายเป็นระบบที่ไม่ต้องมีหน้าร้าน
ในชั่วข้ามคืน

จากการแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับปรุงธุรกิจสถานบริการ
ในปี พ.ศ. 2548 ซึ่งหมายความว่ามิให้ผู้ให้บริการประเภท “ขอแค่มีโทรศัพท์
ไม่มีหน้าร้านก็ขายบริการทางเพศได้” อย่างพวกธุรกิจขายบริการทางเพศ
แบบเดลิเวอรี่เพิ่มขึ้นมาก ประกอบกับพวกผู้หญิงยากจนลง ค่าเล่าเรียน
แพงขึ้น ภัยพิบัติเกิดบ่อย และการแพร่หลายของอินเทอร์เน็ต ปรากฏการณ์
ทั้งหมดมาบรรจบกันพอดี

ปัจจุบันมีผู้หญิงธรรมดาเคลื่อนอยู่ในโลกของการขายบริการทางเพศ
เด็กหญิงที่เคยเป็นคนเรียบร้อยราวกับผ้าพับไว้ในชนบทต้องมา
ทำงานพิเศษที่สถานบริการนวด เพราะ “จ่ายค่าเช่าบ้านไม่ไหว” หญิงสาว
ที่ทำงานในบริษัทที่ดูน่านับถือในเวลากลางวัน ก็มาทำงานในสถานบริการ
อาบอบนวดในช่วงกลางคืนเพื่อ “จ่ายเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา”

โดยเฉพาะหลังจากเกิดภัยพิบัติร้ายแรง เช่น แผ่นดินไหวหรือ
ฝนตกหนัก ผู้หญิงที่ “ขึ้นอยู่ชนบทต่อไปจะหาเลี้ยงปากท้องไม่ได้” จำต้อง
เดินทางมาโตเกียวและเข้าสู่วงการขายบริการทางเพศ ทั้งหมดนี้กลายเป็น
เรื่องธรรมดาไปแล้ว

ยุคสมัยเช่นนี้ช่างเข้ากันกับการ ‘ฆ่า’ ของยาจินุมะ
ความโชคดีทั้งปวงนี้เขาเชื่อว่าเป็น “เจตจำนงของพระเจ้าและการ
คุ้มครองจากพระองค์” ยิ่งเขาฆ่าคนมากเท่าไร ก็ยิ่งตอกย้ำความเชื่อของ
เขาให้แข็งแกร่งขึ้น ความมั่นใจก็ยิ่งเพิ่มทวี

ยาจินุมะ ทาเคชิมิมีความสุข เขาพึงพอใจ
และแม้ในขณะนี้ เขาก็ยังมีความสุข
ยาจินุมะอยู่ที่บ้านของเขา พื้นและเตียงขนาดควีนไซส์ถูกปูด้วยผ้าใบ
พลาสติกสีน้ำเงิน เขานอนในท่าตะแคงอยู่บนนั้น
เขาหลับตาและดูนิ้วหัวแม่มือของตัวเอง

มันช่างอบอุ่น เขามีความสุขและรู้สึกสงบ
 สิ่งที่อยู่หุ้มเขาอยู่นั้นนุ่ม ยืดหยุ่น เหนอะหนะ และมีกลิ่นเหม็นรุนแรง
 ‘รายทีลี’ ถูกวางแผ่อยู่บนผ้าใบพลาสติกสีน้ำเงิน เขากำลังตัว
 เปลือยเปล่าบนศพนั้นด้วยท่าทางเหมือนทารกในครรภ์ที่สงบเงียบ

เฟอร์นิเจอร์และเครื่องใช้ไฟฟ้าคลุมด้วยพลาสติกขนาดใหญ่ล่วงหน้า
 แล้ว เขาอธิบายกับ ‘รายทีลี’ ว่า “อยากเล่นบทบาทสมมติเป็นทารกเหมือน
 ทุกครั้ง” เป็นการเล่นที่เกี่ยวกับการขับถ่าย แน่่อนว่าเขาจ่ายเงินพิเศษ
 เพิ่ม การเล่นกับ ‘รายทีลี’ เป็นสิ่งที่เขาเคยเล่นมาแล้วหกครั้งก่อนหน้านี้

น่าเสียดายที่ศพของ ‘รายทีลี’ กำลังเย็นลงอย่างรวดเร็ว
 เพียงสองชั่วโมงก่อนหน้านี้ ‘รายทีลี’ ยังมีชีวิตอยู่ แต่ตอนนี้ไม่เหลือ
 รูปร่างของมนุษย์แล้ว หน้าท้องถูกกรีดออก และอวัยวะภายในถูกควัก
 ออกมาวางบนผ้าใบพลาสติกสีน้ำเงิน ลำไส้ส่งกลิ่นเหม็นของอุจจาระ ส่วน
 กระเพาะอาหารส่งกลิ่นเหม็นของอาหารที่ยังไม่ย่อย มนุษย์เขาเมื่อตายแล้ว
 จะส่งกลิ่นเหม็นทันที

—แต่ถึงอย่างนั้น ก็ยังอุ่นอยู่

ยาจินูมะถูแก้มไปกับอวัยวะภายในที่เปื้อนของเหลวในร่างกายราวกับ
 เสียหายความอบอุ่นที่กำลังหายไป

มันช่างน่ารักน่าเอ็นดู กลิ่นเหม็นของอุจจาระ เส้นผมที่ชุ่มเลือด
 เหนียวเหนอะ และความยืดหยุ่นของอวัยวะภายในเหมือนลูกโป่งยาง
 ที่ลมออก ทั้งหมดนี้ช่างสวยงามและบอบบาง เต็มไปด้วยความโสมม
 และนั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมมันถึงล้ำค่ามาก

“...แม่...”

ยาจินูมะครางออกมาอย่างเคลิบเคลิ้ม

เขาดูตื้นหัวแม่มือของตนเองที่เปื้อนเลือด และครางเบาๆ อีกครั้ง

“...แม่ ...แม่ ...อ่า อาจารย์โทกาเวะ”

3

ขณะที่เอนตัวนอนอยู่บนเตียง โทวาโกะสะดุ้งเล็กน้อยตัวแข็งทื่อ เพราะรู้สึกได้ว่าประตูหน้าต่างเปิดออก

ดูเหมือนว่าซิงกิ สามีของเธอจะกลับมาแล้ว เสียงประตูปิดเบาๆ เสียงล็อกประตู เสียงถอดรองเท้าและวางเท้าลงบนโถงทางเข้า ทุกการเคลื่อนไหวรับรู้ได้อย่างชัดเจนเหมือนอยู่ตรงหน้า

โทวาโกะเงยหน้ามองนาฬิกา เวลา 23:42 น.

หลังจากได้ยินเสียงฝีเท้าของซิงกิที่มุ่งหน้าไปห้องน้ำ โทวาโกะก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก รสชาติอาหารฝรั่งเศสและไวน์ราคาแพงที่ยังหลงเหลืออยู่ได้จางหายไปนานแล้ว

เวลาผ่านมากว่าหนึ่งปีแล้ว ตั้งแต่ฉันและสามีแยกห้องนอนกัน

ทุกวันนี้แมนชั่น 3LDK⁴ แห่งนี้ถูกแบ่งเป็นห้องนั่งเล่นและห้องอาหาร ห้องนอนของโทวาโกะ ห้องนอนของซิงกิ และห้องรับแขกซึ่งใช้เป็นห้องเก็บของไปในตัว ห้องกว้างหกเสื่อที่เคยว่างไว้เพื่อเป็นห้องลูกในอนาคตตอนนี้ได้กลายเป็นที่ที่ซิงกิย้ายเตียงของเขามาตั้งไว้แล้ว

—และลึกๆ ในใจ ฉันก็ยินดีกับการเปลี่ยนแปลงนี้

ขณะหลับตา โทวาโกะขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่ชอบตัวเองที่เป็นแบบนี้เลย เธอพอสังเกตได้ว่าสามีกำลังนอกใจ เธอไม่ได้รู้สึกหึงหวง แค่รู้สึกกังวลว่าถ้าหย่าร้างแล้วจะทำให้พ่อแม่เสียใจ

เมื่อโทวาโกะบอกว่าเธอตั้งใจจะกลับไปสอนที่โรงเรียนเซนต์โยอาคิมอีกครั้ง ซิงกิไม่ได้คัดค้าน

⁴บ้านที่มีห้องใหญ่ห้องหนึ่งที่ใช้เป็น ห้องครัว ห้องอาหาร ห้องรับแขก และมีอีก 3 ห้องนอน

“ก็ดีนี่”

เขาพูดสั้นๆ

“การเป็นอาจารย์ดูเหมือนจะเหมาะกับเธอมากกว่าเป็นแม่บ้านเต็มเวลา”

เขาพูดเสริม

โทวาโกะแต่งงานกับซิงกิจากการดูตัว ตอนพบกันครั้งแรก โทวาโกะอายุสี่สิบเจ็ดปี เป็นช่วงต้นฤดูร้อนที่เป็นอาจารย์มาได้สามปีแล้ว ตอนนั้นเธอได้พบกับเขาครั้งแรกในล็อบบี้โรงแรม

ซิงกิอายุมากกว่าเธอสามปี ดูเป็นคนเจนโลก ทำทางใจดีและชือสัตย์

เหนือสิ่งอื่นใด แม่ของเธอชอบเขาตั้งแต่แรกเห็น สำหรับโทวาโกะแล้ว เงื่อนไขในการแต่งงานมีเพียงเท่านั้นก็เกินพอแล้ว

—ในทุกช่วงสำคัญของชีวิตฉัน มีแม่อยู่ที่นั่นเสมอ

โทวาโกะเล่าให้ฮามาโมโตะ ยูกิฟังว่าอย่างนั้น แต่เหตุผลที่แท้จริงที่เธอเรียนจนจบปริญญาโทและกลายเป็นอาจารย์โรงเรียนมัธยมต้นของรัฐก็เพราะ “แม่ของเธอเป็นแบบนั้น” และแม่ก็หวังให้เธอเป็นแบบนั้นเช่นกัน แม่สนับสนุนเธอในเส้นทางนี้

แม่ของโทวาโกะเป็นอาจารย์ในสังกัดเทศบาล

แม่สอบผ่านการคัดเลือกเป็นผู้บริหารโรงเรียนเมื่ออายุสี่สิบหกปี และได้เป็นรองผู้อำนวยการโรงเรียน จากนั้นเมื่ออายุห้าสิบเอ็ดปีก็ได้เป็นผู้จัดการโรงเรียนและเกษียณอายุเมื่อสองปีก่อน ตอนนี้อย่างงานเป็นผู้จัดการศูนย์วัฒนธรรม ชีวิตของแม่เป็นไปอย่างมั่นคงและราบรื่นมาก—ดังนั้น แม่จึงหวังให้ฉันซึ่งเป็นลูกสาวเป็นเช่นนั้นด้วย

สำหรับคนอย่างแม่เป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว

โทวาโกะใช้ชีวิตตามที่แม่ต้องการมาโดยตลอด เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมที่แม่เลือก สอบเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำได้โดยไม่ต้องรอรอบ และเรียนต่อถึงระดับบัณฑิตศึกษา

หลังจากเรียนจบ โทวาโกะก็เป็นอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐ เหมือนกับแม่ และแต่งงานกับคนที่แม่ชอบ มองจากภายนอก ชีวิตของเธอ อาจดูเหมือนไม่มีข้อบกพร่องอะไรเลย และอาจดูเหมือนชีวิตที่ราบรื่น ไร้อุปสรรค

—แต่ฉันไม่เคยรักสามีเลย

ในความมืดสลัว โทวาโกะถอนหายใจ

ฉันไม่เคยรู้สึกดีใจเวลาเขาสวมกอด ไม่เคยเกิดความรู้สึกปรารถนา จากใจตัวเองที่จะสัมผัสเขา ไม่เคยหัวใจเต้นแรงเพราะเขา ไม่เคยรู้สึกถึงความรู้สึกอยากครอบครองเขาเอาไว้คนเดียวหรือหึงหวงเขาเลย

ถ้ามีใครถามว่าทำไมถึงแต่งงาน

“ก็เพราะแม่บอกว่าดี แล้วฉันก็คิดว่าถ้าถึงวัยอันควรแล้ว การแต่งงาน ก็เป็น ‘เรื่องปกติ’ ”

นั่นเป็นสิ่งที่พูดได้

ฉันคิดว่าการแต่งงานและมีลูกก่อนอายุสามสิบเป็นสิ่งที่ผู้หญิงควรทำ ต่อจากนั้นก็ทำงานไปพร้อมกับเลี้ยงลูก และเมื่อลูกโตขึ้นจนออกจากบ้าน ไปแล้ว ก็แก่เฒ่าและตายไปพร้อมกับสามี—เพราะเกิดเป็นผู้หญิง ฉันเลย คิดว่านั่นเป็นเรื่องปกติ เพราะแม่ของฉันก็ใช้ชีวิตมาแบบนั้น

ฉันมีความรู้สึกผูกพันกับชิงกิผู้เป็นสามี และห่วงหาอาทร เพราะอะไร จันทเรอ ก็เพราะว่าเขาเป็นครอบครัวของฉันนะสิ

เราใช้ชีวิตคู่ในฐานะสามีภรรยาด้วยกันมาแปดปี กินนอนด้วยกัน มาตลอด จึงมีความผูกพันกัน แต่นั่นไม่ใช่ความรักแบบคนรักกันแม้แต่นิดเดียว

—ดังนั้น จึงไม่แปลกที่สามีจะนอกใจ ฉันโทษเขาไม่ได้

สิ่งที่เขาต้องการจาก ‘ภรรยา’ ฉันไม่สามารถให้ได้ ตั้งแต่แยกห้องนอน เราสองคนแทบไม่ได้คุยกันอีกเลย ก่อนหน้านั้นมีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น แม้จะมีเหตุการณ์ต่างๆ แต่ฉันเลือกที่จะปิดกั้นไว้ แสร้งทำเป็นไม่มี

อะไรเกิดขึ้น

เรื่องของโทกาวะ ชาราสะก็เป็นเช่นนั้น

ฉันไม่เคยบอกสามี ไม่สิ บอกไม่ได้ต่างหาก

สามีเคยพูดกับฉันว่า “เหมือนกอดก้อนน้ำแข็ง”

โทวาโกะพลิกตัวอยู่บนเตียง

เธอค่อยๆ ลืมตาที่ปิดสนิทอยู่ แสงสีขาวจากไฟถนนลอดผ่านช่องว่างของผ้า màn ส่องเข้ามาเป็นเส้นเล็กๆ เป็นแสงที่ดูสว่างในสายตาที่ชินกับความมืด

โทวาโกะจึงหลับตาลงอีกครั้งและปิดเปลือกตาแน่น

หัวใจล่องลอยหลบหนีไป

เสียงของอาจารย์ผู้เคยเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาดังก้องขึ้นในหัว

—เธอเป็นน้องสาวของโทกาวะ ชาราสะหรือเปล่า

—เคยมีนักศึกษาคนหนึ่งในช่วงมิมมามาเหมือนเธอมาก... โทษทีนะ คำพูดนั้นเป็นจุดเริ่มต้นทำให้โทวาโกะเริ่มค้นคว้าเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ของโทกาวะ ชาราสะ สีหน้าของอาจารย์ในขณะนั้นทำให้เธอเกิดสนใจขึ้นมา

มันเป็นสีหน้าที่ประหลาดใจ สับสน และเสียใจอย่างเห็นได้ชัด รวมถึงแฝงความหวาดกลัวอยู่ด้วยเล็กน้อย

ข้อมูลโทกาวะ ชาราสะค้นหาได้ผ่านฐานข้อมูลการศึกษาในห้องสมุดของมหาวิทยาลัย

นามสกุลเดิมคือเอโด แต่งงานเมื่ออายุยี่สิบสามปี และหลังจากนั้นก็ใช้ชื่อโทกาวะตีพิมพ์วิทยานิพนธ์

จากนั้น หัวข้อวิทยานิพนธ์จำนวนมากก็ปรากฏบนหน้าจอ โทวาโกะเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

‘สังคมที่ไม่ยอมรับความหลากหลายทางเพศ กลไกของอคติและการเลือกปฏิบัติ’

‘กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศ ความหลากหลายทางเพศ และกระบวนการยุติธรรมในประเทศที่มีอัตราการใช้ชีวิตต่ำ’ ‘มุมมองความคิดเกี่ยวกับกลุ่มคนที่เป็นชนกลุ่มน้อยทางเพศหรือความแตกต่างทางเพศ’ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นหัวข้อที่สักวันหนึ่งโหวาโกะเคยวางแผนจะเขียนเองทั้งนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น ประวัติของโทกาเว ซาราสะยังคล้ายกับโหวาโกะมาก เธอสอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยหญิงเซโย สาขาจิตวิทยาการศึกษาได้ทันทีโดยไม่ต้องรอรอบ หลังจากนั้นก็เรียนต่อที่บัณฑิตวิทยาลัยแห่งเดิม และศึกษาด้านจิตวิทยาพัฒนาการภายใต้การดูแลของอาจารย์คนเดียวกัน นอกจากนี้ ทั้งโหวาโกะและซาราสะยังเป็นคริสเตียนเหมือนกันอีกด้วย

โหวาโกะขอความช่วยเหลือจากฝ่ายกิจการนักศึกษาเพื่อค้นหาภาพถ่ายวันรับปริญญา

ซาราสะที่มีย้อมอย่างงดงามปรากฏอยู่บนภาพ โหวาโกะแอบถ่ายรูปนั้นเก็บไว้ในโทรศัพท์มือถือของเธอ

แม้ว่าลักษณะใบหน้าของพวกเธอจะไม่ค่อยคล้ายกันมากนัก แต่เมื่อโหวาโกะนำรูปนั้นไปให้เพื่อนๆ ดู

“นี่ใครเหอ เป็นญาติกันหรือเปล่า เหมือนโหวาโกะเป๊บบเลยนะ”

ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกัน

“อ้าว ไม่ใช่ญาติหรือเหอ แต่เธอเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน คณะเดียวกัน สาขาเดียวกัน แล้วก็มีอาจารย์คนเดียวกัน แถมยังเป็นคริสเตียนอีก คล้ายกันก็ไม่แปลกหรือ”

บางคนก็พูดอย่างนี้

โหวาโกะจึงยอมรับว่าอาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้

แต่ก็มีบางอย่างแตกต่างกัน โทกาเว ซาราสะหันมานับถือคาทอลิก ตอนโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ขณะที่โหวาโกะได้รับศีลล้างบาปเป็นโปรเตสแตนต์ตั้งแต่แรกเกิด ตามที่ได้ยินมาดูเหมือนว่าซาราสะเป็นผู้ศรัทธาที่เคร่งที่เดียว นอกจากนี้ ซาราสะยังแต่งงานระหว่างที่เป็นนักศึกษา เธอจดทะเบียน

สมรสขณะที่ยังศึกษาปริญญาโทอยู่ และหลังจากจบการศึกษาก็ได้ทำงานที่โรงเรียนเซนต์โยอาคิมแผนกมัธยมต้นในฐานะอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ เธอทำงานเป็นเวลาสามปี และจากนั้น...

ในคืนหนึ่งเมื่อสิบสี่ปีที่แล้ว โทกาเว ชาราสะถูกฆาตกรรมภายในโรงเรียนเซนต์โยอาคิม

วิทยานิพนธ์ฉบับสุดท้ายของชาราสะมีชื่อว่า “ผู้ที่ใช้ชีวิตแบบไม่มีความต้องการทางเพศ — เกี่ยวกับเอเซ็กซวล (Asexual) และ ‘ศรัทธาในความรัก’ ของสังคมสมัยใหม่”

โทวาโกะได้อ่านวิทยานิพนธ์เล่มนั้นเมื่อปีที่แล้ว ขณะที่เธอกำลังพักรักษาตัว เธออ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนและจริงจังจนแทบจะกลืนกินเมื่ออ่านจบ เธอคิดขึ้นมาว่า

—บางทีเธออาจจะเป็นเหมือนกับฉันก็ได้

เพราะเหตุนี้เอง เธอจึงเลือกที่จะศึกษาต่อในระดับบัณฑิตวิทยาลัยที่มหาวิทยาลัยหญิงเซโย โดยเลือกสาขาพัฒนาการทางด้านจิตวิทยา และเป็นศิษย์ของอาจารย์ท่านนั้น จากนั้นก็หันมานับถือคาทอลิก ไม่ใช่ว่าเส้นทางชีวิตของเราสองคนเป็นเส้นทางเดียวกัน แต่ที่จริงแล้วฉันกับเธออาจเป็นคนประเภทเดียวกันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว นั่นจึงเป็นเหตุผลที่บุคคลิกที่เธอแสดงออกจึงคล้ายกับฉัน

คนที่เป็เเอเซ็กซวลคือผู้ซึ่งใช้ชีวิตแบบไม่มีความต้องการทางเพศ

พวกคนที่ไร้ความรู้สึกกับเรื่องเส่น่ห์ทางเพศ ไม่ปรารถนามีเพศสัมพันธ์ และไม่มีความต้องการสัมผัสหรือกอดคนอื่น

‘ไม่สิ ไม่ใช่พวกคนอื่น พวกเราต่างหาก

—เหมือนกับกอดก้อนน้ำแข็งไว้

คำพูดของสามีสะท้อนขึ้นมาจากกันบึ้งของความทรงจำ

และอีกคำหนึ่งก็ผุดขึ้นมาเช่นกัน

คราวนี้ไม่ใช่เสียง แต่เป็นตัวอักษรฟอนต์มินโจไท⁵ ที่ไร้ชีวิตชีวา
ซึ่งถูกพิมพ์ออกมาจากโปรแกรมซอฟต์แวร์ตัวอักษรในคอมพิวเตอร์

— ‘แกไม่ใช่ผู้หญิง’

โทวาโกะพลิกตัวอีกครั้งและซุกหน้าแนบแน่นลงไปกับหมอน

4

**

วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2548 โทกาวะ ซาราสะถูกฆาตกรรมในห้องพัก
อาจารย์ของโรงเรียนเซนต์โยอาคิม ระดับมัธยมต้น

เวลาประมาณการเสียชีวิตอยู่ระหว่าง 21:00 น. ถึง 23:00 น. สาเหตุ
การเสียชีวิตคือการเสียเลือดมาก

บาดแผลร้ายแรงคือบาดแผลลึกที่ลำคอ เกิดจากของมีคมโดยไม่มี
ร่องรอยความลังเลใดๆ แม้จะมีบาดแผลที่เกิดจากการป้องกันตัวที่แขนขวา
และฝ่ามือขวา แต่ดูเหมือนว่าเธอไม่ได้ขัดขึ้นมากนัก จึงสันนิษฐานว่าอาจ
เป็นการกระทำของคนที่รู้จัก

เสื้อผ้าของเธอไม่มีร่องรอยถูกฉีกขาด ไม่มีรอยฟกช้ำหรือเลือดคั่ง
ที่บริเวณใบหน้า และไม่มีร่องรอยของการพยายามล่องละเมิดทางเพศ เช่น
คราบน้ำลายหรือของเหลว

คืนนั้น ซาราสะอยู่ที่โรงเรียนเพียงลำพังเพื่อตรวจสอบข้อสอบ ในสมัยนั้น
โรงเรียนยังไม่ได้จ้างยามรักษาความปลอดภัยในเวลากลางคืน

กล่องวงจรปิดติดตั้งอยู่ที่ประตูทางเข้า ทางขึ้นลง และหน้าต่าง
แต่ละชั้น นอกจากนี้ยังมีสัญญาณเตือนติดตั้งอยู่ที่ประตูทางเข้า หน้าห้อง

⁵ ตัวพิมพ์อักษรญี่ปุ่นแบบหนึ่ง ลักษณะเหมือนเขียนด้วยพู่กันจีน

พักอาจารย์ และหน้าห้องประมวลผลข้อมูล

แต่จากการสืบสวนพบว่าสัญญาณเตือนถูกตัดการทำงานไว้ล่วงหน้า กล้องวงจรปิดที่ประตูทางเข้าและหน้าห้องพักอาจารย์ถูกทำลาย และ SD การ์ดถูกนำออกไป

ตำรวจเริ่มสืบสวนโดยมุ่งไปที่ “บุคคลที่รู้เรื่องภายในเป็นอย่างดี” แต่ไม่ว่าจะบุคคลผู้ต้องสงสัยได้ และจนถึงตอนนี้ผ่านไปสิบสี่ปีแล้วยังจับกุมตัวคนร้ายไม่ได้

**

โทวาโกะเท้าคางและวางปากกาตามโปรดลงบนโต๊ะ

เข้านี้เธอใช้ปากกาตามนี้เขียนข้อความอย่างลวกๆ ถึงสามี่ว่า “มาคุยกันให้รู้เรื่องเถอะ”

ขณะนั้นเป็นเวลา 06:25 น. ที่ร้านกาแฟ ‘Y’s Coffee’ ที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

โทวาโกะนั่งอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง

บนโต๊ะมีปากกาและสมุดบันทึกที่เธอเขียนสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่ รวมถึงกาแฟแบบเบลนด์ขนาดไซซ์กลางตั้งอยู่ เป็นกาแฟ ‘ไม่ใส่น้ำตาล ใส่น้ำมัน’

เธอตื่นเร็วกว่าสามี่สองชั่วโมงในเช้าวันนี้

เธอเตรียมอาหารเช้าให้เขาจนพร้อม เหลือแต่แป้งขนมปังเท่านั้น แล้วก็ออกจากบ้านมาอย่างเงียบๆ

เธอไม่เคยกินอาหารเช้าอยู่แล้ว เมื่อก่อนตอนสามี่กำลังกินอาหาร เธอมักจะนั่งตรงข้ามและดื่มกาแฟไปด้วย แต่เมื่อการสนทนาระหว่างสามี่ ภรรยาหายไปและการกลับบ้านของสามี่เริ่มห่างเป็นสองสามวันครั้ง ทั้งสองก็ไม่ได้นั่งกินอาหารด้วยกันอีกเลย

โทวาโกะนั่งทำคางและหันมองออกไปนอกหน้าต่าง

ร้าน ‘Y’s Coffee’ แห่งนี้เช่าพื้นที่บนชั้นสองของอาคารพาณิชย์
ที่มีร้านค้าเปิดหลายร้าน อยู่เยื้องๆ กับหอพักนักเรียนโรงเรียนเซนต์โยอาคิม
จากตำแหน่งนี้มองเห็นประตูหน้าของหอพักนักเรียนได้ชัดเจน
เป็นพิเศษ นักเรียนที่มาโรงเรียนช่วงเวลานี้น่าจะเป็นนักเรียนที่ได้รับทุน
การศึกษาด้านกีฬา ได้ยินว่าทีมเบสบอลของแผนกมัธยมปลายเริ่มซ้อม
ช่วงเช้ากันตั้งแต่ตีสี่

อาจมีคนที่แปลกใจและถามว่า มีหอพักนักเรียนตั้งแต่ช่วงการศึกษา
ภาคบังคับเลยหรือ แต่จริงๆ แล้วก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร หากเป็นโรงเรียน
เอกชนที่มีระบบการศึกษาต่อเนื่องตั้งแต่มัธยมต้นถึงมัธยมปลายแล้วมี
หอพักด้วยก็รับนักเรียนจากต่างจังหวัดหรือจากต่างประเทศได้ นักเรียน
ที่ได้รับทุนการศึกษาพิเศษหรือนักเรียนแลกเปลี่ยนจะได้รับสิทธิในการเข้า
หอพักก่อนเสมอ จึงทำให้ห้องพักเต็มเกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ตลอดเวลา

โทวาโกะมองออกไปนอกหน้าต่างพร้อมกับหยิบปากกาขึ้นมาจับ
โดยไม่รู้ตัว

เธอหมุนปากกาในมือหนึ่งรอบ ก่อนจิบกาแฟแล้วก้มมองสมุดบันทึก
อีกครั้ง

—ฉันไม่ได้ตั้งใจจะตามหาตัวคนร้าย

เธอพึมพำกับตัวเองเบาๆ

สิ่งที่ฉันสนใจคือชีวิตของโทกาอะ ชาราสะตอนที่ยังมีชีวิตอยู่
แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็อยากรู้ว่าทำไมเธอถึงถูกฆ่า— ไม่สิ ทำไมเธอถึงต้องถูกฆ่า

เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะว่าถ้าลองนึกว่าเป็นตัวเอง มันก็ไม่มี
ข้อสงสัยเลย ถ้าโทวาโกะเองที่เป็นคนถูกฆ่า เธอเชื่อว่ามันต้องเกี่ยวกับ
‘พินินสีย’ ของตัวเธอเองอย่างแน่นอน

แรงจูงใจในการฆาตกรรมแบ่งกว้างๆ ออกเป็นหกเรื่อง คือ ทรัพย์สิน

ความแค้น ความรัก ความอิจฉา การแก้แค้น และความคิดเชิงอุดมการณ์ แต่ทุกเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับโทวาโกะเลย เธอคิดมาตลอดว่าเป็นแบบนั้น

แต่ในความเป็นจริง เมื่อหนึ่งปีก่อนเธอเข้าไปพัวพันกับคดีทำร้ายร่างกาย ถึงแม้ว่าเหตุการณ์จะไม่ได้ดำเนินไปถึงขั้นเป็นคดีอาญา แต่เธอก็ถูกตำรวจสอบสวนและได้รับบาดเจ็บทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ภาพตัวอักษรฟอนต์มีนโจไทปรากฏขึ้นอีกครั้งในความคิดของเธอ — ‘แกไม่ใช่ผู้หญิง’

โทวาโกะส่ายหัว

เธอปิดเปลือกตาลงแล้วใช้ปลายปากกากดขมับ

นับถึงสิบห้าๆ จากนั้นก็ลืมตาขึ้น กวาดสายตามองตามตัวอักษรที่เธอเขียนลงในสมุดบันทึก

‘วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2548 โทกาวะ ซาราสะ...’

‘ผ่านมาสิบสี่ปีจนถึงปัจจุบัน คนร้ายยังไม่ถูกจับกุม’

นี่คือข้อมูลแทบทั้งหมดที่โทวาโกะมีในตอนนี้อยู่เกี่ยวกับ ‘คดีฆาตกรรมอาจารย์สาวในโรงเรียนเซนต์โยอาคิม’ เป็นบทความในหนังสือพิมพ์เมื่อสิบสี่ปีก่อนในห้องสมุด สำนักบับย่องจากหนังสือพิมพ์ อีกทั้งบทความที่ลงในนิตยสารรายสัปดาห์ที่อยู่ในหอสมุดแห่งชาติ

ในนิตยสารรายสัปดาห์ที่มุ่งเน้นกลุ่มผู้อ่านทั่วไป มีการพาดหัวข่าวที่กระตุ้นความรู้สึกอย่างครึกโครมว่า ‘อาจารย์สาวสวยถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมภายในโรงเรียนกลางดึก’ แม้จะไม่ใช่เรื่องน่าอภิมรย์แต่ก็ทำให้โทวาโกะเข้าถึงข้อมูลสำคัญของคดีได้แม้เวลาจะผ่านมาเนิ่นนาน

เมื่อสิบสี่ปีก่อน ซาราสะเป็นผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นของนักเรียนชั้นมัธยม ห้อง 2-B อายุยี่สิบเก้าปี

ปีก่อนหน้านั้น เธอเคยเป็นอาจารย์ประจำชั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่แล้วเธอก็ขอเปลี่ยนมาเป็นผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นด้วย

ความต้องการของเธอเองเพราะเหตุผล ‘เรื่องครอบครัว’

ตำรวจได้สอบสวนคนใกล้ชิดของเธอโดยมุ่งเน้นไปที่สามีและเพื่อนร่วมงาน แต่ก็ไม่พบปัญหาความขัดแย้งด้านผู้สาวหรือปัญหาอื่นๆ ที่อาจเป็นแรงจูงใจให้ก่อคดี เพราะคนร้ายยังคงลยนวนลจึงยังไม่มีกรขึ้นศาลใดๆ น่าเสียดายที่ไม่มีข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากนี้

โหวาโกะดื่มกาแฟที่เย็นชืดรวดเดียวหมด

5

หลังหมดคาบชั่วโมงโฮมรูมในช่วงเช้า เธอกลับไปห้องพักอาจารย์แต่ก่อนที่จะได้นั่งลง

“อาจารย์คาบาระครับ ขอโทษที” เสียงทุ้มต่ำเรียกเธอเอาไว้

อาจารย์คิเนมุจิ หัวหน้าอาจารย์ระดับชั้นปีนั้นเอง ผมสีดอกเลาถูกตัดสั้น แขนสีน้ำตาลเข้มจากการโดนแดดโผล่ออกมาจากเสื้อยืดแขนสั้นไหลกว้าง ออกหนา เขามองโหวาโกะจากความสูงที่มากกว่าเธอหนึ่งศีรษะด้วยสายตาเคร่งขรึม

“คะ อาจารย์คิเนมุจิ มีอะไรหรือคะ”

“อาจารย์ไม่มีสอนคาบแรกใช่ไหมครับ ช่วยเดินไปหาอิจิกาวะกับผมหน่อย”

“ได้ค่ะ”

โหวาโกะพยักหน้าวางหนังสือเรียนและสมุดบันทึกที่เธอถือไว้ลงบนโต๊ะทำงานของตัวเอง จากนั้นจึงดึงแฟ้มสีน้ำเงินที่เขียนว่า ‘อิจิกาวะ’ จากชั้นวางบนโต๊ะออกมาแทน

ภายในแฟ้มเป็นข้อมูลส่วนตัวของอิจิกาวะ จูริ—นักเรียนห้อง 2-C ซึ่งยังไม่เคยเข้าชั้นเรียนเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นก็เห็นคิเนมุจียืนรออยู่ข้างๆ

แม้จะรู้จักกันมาสองเดือนแล้ว ทุกครั้งที่เขามองหน้าเธอ เขามักจะมีแววตาที่แฝงความประหลาดใจเล็กน้อยอยู่เสมอ เหมือนกับต้องการจะพูดว่า ช่างเหมือนจริงๆ ซึ่งไม่จำเป็นต้องคิดเลยว่าเขานึกถึงใครเมื่อมองผ่านใบหน้าของโทวาโกะ

“อาจารย์คิเนมุจิคะ เอ่อ ฉันไปคนเดียวก็ได้ล่ะคะ”

เธอลองพูดขึ้นมา

แต่คิเนมุจิส่ายหัวแล้วพูดว่า

“อาจารย์คาบาระเพิ่งมารับตำแหน่งใหม่ ผมได้รับคำสั่งผู้อำนวยการให้คอยดูแลคุณ แล้วถามอีกว่าจะก็เป็นนักเรียนที่ผมเคยดูแลเมื่อปีที่แล้วด้วย”

เขาตอบด้วยท่าทางจริงจัง

ห้องพยาบาลอยู่ที่ชั้นหนึ่งทางฝั่งตะวันตกของอาคารเรียน

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อก็พุ่งเข้าจมูก ภาพที่กระทบสายตาคงว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์เห็นแต่สีขาวของผ้าปูเตียงและผ้า màn ที่ปิดบังอยู่เกือบเต็มไปหมด

เคาน์เตอร์ซึ่งคล้ายกับเคาน์เตอร์คลินิกเอกชนมีแจกันดอกไม้และกระถางไม้ประดับวางเรียงอยู่

ด้านหน้ามีโต๊ะสำหรับให้คำปรึกษาสุขภาพ มีเตียงสี่เตียงวางเรียงติดผนังกันด้วยม่านบางๆ แต่ตอนนี้มีเพียงเตียงด้านในที่มีม่านปิดอยู่

—ที่ประจำของอิจิกาวะ จูริ

อาจารย์พยาบาลดึงผ้า màn เปิดออก

จูรินั่งอยู่บนเตียง เธอสวมเครื่องแบบนักเรียนก็จริงแต่กระโปรงยับยู่ยี่ โบกของก็บิดเบี้ยว

คิเนมุจียืนอยู่ตรงหน้าจูริ

“...อิจิกาวะ ทำไมเธอถึงทำเรื่องแบบนั้น”

เขาโพล่งคำถามดังมาจากกระตักความสูงเหนือเด็กสาวที่นั่งอยู่โดยไม่ได้สบตา โทวาโกะยืนข้างๆ คิเนมุจิ กอดแฟ้มไว้ที่อกและมองจูลิ

เธอเป็นเด็กสาวที่ผอมโซ มือและขาของเธอเล็กสับเหมือนท่อนไม้ ที่มีผิวแห้งกร้านติดกับกระดูก ถ้ามองแค่แขนขาอาจคิดว่าเป็นคนแก่

ผมตัดสั้นยุ่งเหยิงเหมือนไม้ได้รับการดูแล ชนคิ้วที่ถูกปล่อยไว้จนยาว เชื่อมติดกันตรงหว่างคิ้ว มีไรขนหนาได้จุมพิตประกอประกบรอยคล้ำใต้ตาสีเข้ม ทำให้ดูเหมือนแต่งหน้าแนววันฮาโลวีน

“ไหนตอบมาสิ ทำไมเธอถึงทำเรื่องแบบนั้น”

เสียงของคิเนมุจิเริ่มแสดงอารมณ์หงุดหงิด

จูลิค่อยๆ เปิดปากพูดอย่างไม่เต็มใจ

“...ก็แค่อยากทำ”

“หา?”

“ก็แค่อยากทำก็เลยทำแค่นั้น”

เป็นน้ำเสียงที่ไม่ได้สนใจไยดี

“เธอนี่นะ” คิเนมุจิขึ้นเสียง

“เธอไม่รู้ตัวหรือว่าทำอะไรลงไป เธอไม่ใช่เด็กประถมนะ! การที่ไปแตะต้องลวนลามคนอื่นตามใจชอบแบบนั้น ถ้าโดนจับก็ไม่แปลกหรอก เธอไม่คิดบ้างหรือว่าเด็กที่โดนเธอทำเขากลัวขนาดไหน”

“แค่จับนิดหน่อยเอง”

จูลิพูดพร้อมทำหน้ามู๋

“ผมไม่ได้ต้อยหรือทำให้เจ็บซะหน่อย เป็นผู้หญิงด้วยกัน แค่วินิดหน่อยจะเป็นไรนักหนา”

“อย่ามาล้อเล่นนะ”

คิเนมุจิโกรธจนไหลสั่น แต่ถูกอาจารย์พยาบาลที่ยืนอยู่ด้านข้างห้ามเอาไว้ว่า “อาจารย์คะ”

“อาจารย์คิเนมุจิ ใจเย็นๆ ค่ะ เสียงดังไปแล้ว...”

“เอ่อ... ครับ... นั่นสิ”

คิเนมุจิสูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามระบายความหงุดหงิดออกมา แล้วหุบตาลง โทวาโกะแอบมองท่าทางของเขาแล้วหันกลับมามองจูริอีกครั้ง

จูริหันหน้าหนีไปทางอื่นและเริ่มกัดเล็บตัวเอง

ดูเหมือนว่าจูริจะกัดเล็บทุกครั้งที่มีเวลาว่าง เล็บทั้งสิบนิ้วล้วนจนกุด แค่ว่า ขอบเล็บมีเลือดแข็งติดเกรอะกรัง จูรินั่งจ้องกำแพงและกัดเล็บ ท่าที่ของเธอไม่ได้สนใจโทวาโกะและคนอื่นๆ เลย

อิจิกาวะ จูริไปอยู่ห้องพยาบาลแทนการเข้าเรียนตามปกติตั้งแต่กลางเทอมสองของชั้นมัธยมหนึ่ง

เธอออกจากหอพักนักเรียนตอนแปดโมงเช้าแล้วตรงไปยังห้องพยาบาลทันที จากนั้นเธอก็ครอบครองเตียงที่อยู่ด้านในสุดจนถึงเวลาเลิกเรียน แน่นอนว่าเธอไม่ได้เข้าเรียนเลย และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมห้อง

ระหว่างทางที่โทวาโกะมาที่ห้องพยาบาลในวันนี้ เธอฟังคิเนมุจิบ่นไม่หยุดว่า “คราวนี้อิจิกาวะ จูริทำอะไรอีก”

ผู้เสียหาย คือเด็กนักเรียนหญิงชั้นมัธยมหนึ่งที่เปิ่นลมเพราะโลหิตจางขณะฝึกซ้อมในตอนเช้า

เธอเป็นลมล้มลงและถูกพามานอนบนเตียงที่อยู่ข้างๆ จูริ แล้วหลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง ตอนที่เธอลืมตาตื่นขึ้นมา เธอก็รู้สึกว่ามีคนถอดชุดชั้นในของเธอออก กำลังจับหน้าอกและหน้าท้องของเธออยู่

เมื่ออาจารย์พยาบาลได้ยินเสียงกรีดร้องก็รีบเปิดม่านออก และเห็นนักเรียนชั้นมัธยมหนึ่งหน้าซีดเผือดและกำลังหดตัวด้วยความกลัวโดยมีจูริยืนจังก้าอยู่ด้านข้าง

— “ไม่ใช่เนะ อาจารย์”

จูริพูดด้วยท่าทางประหลาด เธอรู้มหลังและยื่นคอไปข้างหน้า

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย แค่จับหน้าอกนิดหน่อยเท่านั้นเอง... ไม่ได้ทำให้เจ็บตรงไหนสักหน่อย ไม่เห็นจะต้องเป็นเรื่องใหญ่โต”

อิจิกาวะ จูริใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ผม” แต่ดูเหมือนว่าเธอไม่ได้เป็นโรคเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด

โทวาโกะนึกถึงข้อมูลในแฟ้มสีน้ำเงินที่ได้รับจากคิเนมุจิ ที่ระบุว่า มีพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง มีความผิดปกติด้านการกินอาหาร วางตัวรักษาระยะห่างกับคนอื่นไม่ถูก ไม่มีเพื่อน มีปัญหากับพ่อแม่ มีพัฒนาการทางเพศเร็ว และมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากมาย

“อิจิกาวะ”

อาจารย์พยาบาลส่งเสียงเตือนจูริ เธอเงยหน้าขึ้นช้าๆ

“...รู้แล้ว”

เธอเอานิ้วออกจากปากแล้วพูดด้วยเสียงต่ำ

“ผมจะไม่ทำอีก แบบนี้โอเคใช่ไหม จะไม่ต้องต้องผู้หญิงที่มาที่นี่อีก... เข้าใจแล้ว โอเค โอเค หมดเรื่องจะพูดแล้วนะ งั้นก็กลับไปเถอะ”

“เธอนี้ะ ทำตัวให้มันดีหน่อยได้มั๊ย...”

คิเนมุจิพูดพลางขมวดคิ้วอย่างโมโหแล้วเดินเข้าไปหาจูริ

ทันใดนั้น อาจารย์พยาบาลรีบปรีเข้ามาขวาง

“อาจารย์คิเนมุจิ ขอโทษนะคะ เดี่ยวฉันจะคุยกับเธอที่หลังให้เองค่ะ”

“แต่...”

“ไม่เป็นไรค่ะ อิจิกาวะเป็นเด็กที่พอจะพูดรู้เรื่องอยู่ค่ะ”

คิเนมุจิทำหน้าบูดบึ้งเหมือนอยากจะเดาะลิ้นด้วยความไม่พอใจ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยอมถอยเท้ากลับไปก้าวหนึ่ง เหมือนจะให้เกียรติอาจารย์พยาบาลที่อยู่ตรงหน้าแม้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่สบอารมณ์ จากนั้นก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

โทวาโกะยืนนิ่งอยู่ข้างพวกเขาโดยถือแฟ้มสีน้ำเงินไว้ในอ้อมแขน

ความรู้สึกสิ้นหวังโถมกระหน่ำเข้ามาหาเธออย่างท่วมท้น

เธอถูกยื่นขนานระหว่างอาจารย์พยาบาลกับอาจารย์คิเนมุจิโดยทำอะไรไม่ได้เลย และไม่ได้มีบทบาทในฐานะอาจารย์ประจำชั้นแม้แต่หน่อย

สาเหตุเพราะเรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว แต่ความจริงนั้นเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้เธอสิ้นหวัง

อิจิกาวะ จูริ คิดอะไรอยู่ ทำไมถึงทำแบบนั้น เป็นเพียงแค่ความสนใจหรือความอยากรู้อยากเห็น เป็นความปรารถนาในเชิงก้าวร้าวหรือความใคร่ทางเพศกันแน่

ถ้าความใคร่ทางเพศเป็นเหตุจริงใจฉันไม่มีทางเข้าใจเธอได้

ความจริงข้อนี้ทำให้รู้สึกสิ้นหวังมากที่สุด

6

โทวาโกะกลับมาที่ห้องพักอาจารย์ นั่งเปิดแฟ้มสีน้ำเงินที่คิเนมุจิทำได้เมื่อปีที่แล้วอย่างเหม่อลอย

‘อิจิกาวะ จูริ เกิดวันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ. 2548 เข้าเรียนในปีการศึกษา 2561 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง C

ผู้ปกครองคือมารดาชื่อ มิซึสึ ทะเปียนบ้านอยู่ที่แมนชั่นในเขตคามิวะนิชิ เมืองชิบะ เป็นครอบครัวแม่ลูก อาศัยอยู่ที่หอพักนักเรียนแบบห้องเดียว

ต้องเผื่อระวังอย่างใกล้ชิดด้วยสาเหตุมีพฤติกรรมทำร้ายตัวเองและมีความผิดปกติด้านการกินอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากค่า BMI ต่ำกว่าสิบห้าเมื่อเทียบกับส่วนสูง ต้องให้ผู้ดูแลหอพักแจ้งอาจารย์ประจำชั้นโดยทันที...’

โทวาโกะลุกจากที่นั่งแล้วเดินไปยังเครื่องซงกาแพที่ตั้งอยู่ข้างผนัง เป็นเครื่องซงกาแพแบบอัตโนมัติเต็มรูปแบบที่เช่ามาจากผู้ให้บริการ

ต้องยอมรับว่าการได้ตีพิมพ์ที่บดสดใหม่ทุกครั้งเป็นเรื่องที่ดีจริงๆ แต่ก็อดกังวลไม่ได้เพราะตีพิมพ์มากเกินไปแล้ว นี่เป็นแก้วที่สี่ของวันนี้แล้วด้วย

—จริงๆ แล้ว ฉันอาจจะไม่เหมาะกับการเป็นอาจารย์ก็ได้

เธอจิบกาแฟเข้มข้นแล้วนึกตำหนิตัวเองแบบนั้น

ฉันไม่สามารถเป็นแบบแม่ได้เลย การที่ไม่เข้าใจเด็กวัยรุ่นแบบนี้ ฉันยังมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นอาจารย์หรือเปล่า

—ฉันไม่เข้าใจสิ่งที่อิกิภาวะ จูริพูดเลยสักอย่าง

แทนที่จะรู้สึกเห็นอกเห็นใจและอยู่เคียงข้าง ฉันกลับรู้สึกสับสน

ถึงจะเป็นคนไม่มีความต้องการทางเพศ แต่โหวาโกะก็คิดมาตลอดว่าสามารถช่วยเหลือและทุ่มเทให้แก่นักเรียนในฐานะผู้ให้การศึกษาได้ จึงได้พยายามเรียนรู้ด้วยตนเอง ศึกษาและเข้ารับการอบรม สิ่งสมควรรู้เกี่ยวกับเรื่องทางเพศของวัยรุ่นชายหญิงช่วงอายุสิบปีขึ้นไปมาโดยตลอด

แต่เมื่อถึงวันนี้ ที่ต้องเผชิญหน้ากับจูริ—กลับไม่เข้าใจอะไรเลย

โหวาโกะยกฝ่ามือขึ้นก่ายหน้าผาก

ตลอดชีวิตของโหวาโกะ เธอไม่เคยรู้สึก “อยากสัมผัสพื้นที่ส่วนตัวของคนอื่น” เลยสักครั้ง อย่างมากก็แค่คิดว่า “อยากลองจิ้มแก้มเด็ก” หรือ “อยากลูบหัวเด็ก” ไม่ได้มีเจตนาทางเพศแต่อย่างใด

การถอดชุดชั้นในของคนอื่นในขณะที่กำลังหลับแล้วจับหน้าอกนั้น เป็นเรื่องที่เหนือจินตนาการมาก

“เป็นเรื่องปกติที่ความต้องการทางเพศในวัยรุ่นช่วงวัยสิบกว่าขวบ ยังพัฒนาไม่เต็มที่จึงไม่อาจแยกแยะ ดังนั้นก่อนอื่นเราควรผ่อนคลายพวกเขาและเฝ้าติดตามพัฒนาการอย่างรอบคอบ”

ทฤษฎีนี้ไม่ผุดขึ้นมาในใจฉับพลัน ณ วินาทีนั้น

—แม้จะเป็นคนที่ไม่มีความต้องการทางเพศก็ไม่ได้หมายความว่า จะสามารถมองเรื่องเพศได้อย่างเป็นกลางและมีเหตุผล

ฉันขุ่นเคืองกับเรื่องนี้

แม้ล่วงเลยจนอายุเข้าสู่วัยนี้แล้ว โทวาโกะก็ยังต้องฝ่าฟันดินร่นอยู่
 ทั้งที่ไม่ควรมีความรังเกียจเรื่องทางเพศ แต่กลับมีอาการสับสน
 พลุ่งพล่านอยู่แบบนี้ รู้สึกกระวนกระวายว่าทราบเท่าที่ไม่เข้าใจเรื่องเพศก็จะ
 ยังคงเป็นเด็กทางด้านจิตใจอยู่ อีกทั้งเธอยังสงสัยว่าการที่ตัวเองไม่สามารถ
 ยอมรับความต้องการทางเพศได้นั้นเป็นเพราะความใจแคบหรือเปล่า

—ถ้าฉันไม่ได้เป็นลูกของแม่ ชีวิตจะต่างออกไปบ้างไหมนะ
 ฉันเผลอคิดแบบนั้น ถ้าฉันไม่ได้เป็นลูกของแม่—จะเป็นอย่างไรนะ
 โทวาโกะเป็นเด็กดีมาตั้งแต่เด็ก ไม่เคยทำให้แม่ผิดหวังเลย ผู้ใหญ่
 รอบข้างต่างก็พากันชมเชยโทวาโกะและพูดเอาใจแม่ที่เป็นผู้บริหารด้าน
 การศึกษา

“น่าอิจฉาจริงๆ ที่มีลูกสาวเก่งขนาดนี้”
 “อยากให้ลูกที่บ้านได้สักเสี้ยวของโทวาโกะ”
 “เรียนก็เก่ง มารยาทก็ดี หน้าตาก็สวยเสียว่าฟ้าจะไม่ประทานพร
 สองสิ่งให้คนคนเดียวนี้ไม่จริงซะแล้ว”
 ทุกครั้งที่ได้ยินแบบนี้ แม่ก็จะพูดอย่างนุ่มนวลว่า
 “นี่ขนาดไม่ได้บังคับอะไรเลยนะ”
 แล้วอมยิ้ม
 “แค่ตั้งใจเลี้ยงให้เติบโตสมวัยตามธรรมชาติ— แต่พอรู้ตัวอีกที
 ก็กลายเป็นเด็กเรียบร้อยแบบนี้ไปแล้ว หุ หุ”

นั่นก็เป็นความจริงที่เกิดขึ้นครั้งเดียว
 โทวาโกะไม่ได้รู้สึกถึงความแปลกแยกใดๆ จนกระทั่งอายุประมาณ
 สิบสี่หรือสิบห้า เป็นเหมือนที่แม่บอก เธอเป็นเด็กนักเรียนดีเด่นเองตาม
 ธรรมชาติ เก่งทั้งด้านการเรียนและด้านกีฬา มีความรับผิดชอบและความ
 เป็นตัวของตัวเองสูง ไม่ว่าเธอจะเปลี่ยนห้องเรียนกี่ครั้งก็ยังได้รับเลือก
 ให้เป็นหัวหน้าห้องเสมอ

—ฉันแตกต่างจากเด็กคนอื่นหรือเปล่า

แนะนำนักเขียน

คุซึกิ ริอู

เกิดวันที่ 29 กรกฎาคม 1972 จังหวัดนิงาตะ เขาเริ่มต้นเส้นทางวงการวรรณกรรมในปี 2012 ด้วยผลงานเปิดตัว “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus) ซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในปี 2016 ผลงานของคุซึกิมักจะเกี่ยวข้องกับธีมจิตวิทยา อาชญากรรม และการสะท้อนความซับซ้อนของจิตใจมนุษย์ ที่ผู้อ่านต้องตั้งคำถามและคิดลึกซึ้งไปกับเรื่องราว ผลงานของเขาได้รับการแปล และสร้างความนิยมอย่างมากในกลุ่มนักอ่านชาวไทย โดยเฉพาะเรื่อง “ผ้าคลุมหน้าวิปลาสกับเรื่องประหลาดอื่นๆ” ซึ่งไม่เพียงแต่ดึงดูดความสนใจ แต่ยังท้าทายความคิดด้วยเนื้อหาที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดและพลิกผันที่ไม่คาดคิด

นอกจากนี้ คุซึกิ ริอู ยังได้รับการยอมรับในวงการวรรณกรรมทั้งในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ โดยเขาคว่ารางวัลมากมายที่ยกย่องความสามารถในการเขียน

รางวัลนวนิยายสยองขวัญแห่งญี่ปุ่นครั้งที่ 19 และรางวัลผู้อ่านในปี 2012 จากเรื่อง “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus)

รางวัล Subaru Novel Newcomer Award ครั้งที่ 25 ในปี 2012 จากเรื่อง “赤と白” (Aka to Shiro / Red and White)

รางวัล Shousetsu Subaru New Writers' Award ในปี 2013 จากเรื่อง “完全なる食卓” (Kanzen naru Shokutaku / The Perfect Table)

รางวัล Shincho Mystery Award ในปี 2016 จากเรื่อง “死刑にいたる病” (Shikei ni itaru yamai)

แนะนำนักแปล

สุรวิรัตน์ งามสง่าพงษ์ (แฉ่)

จบการศึกษาระดับอักษรศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกภาษาญี่ปุ่น ได้รับทุนไปเรียนหนังสือและใช้ชีวิตที่ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลังจากจบปริญญาโททางด้านการบริหารธุรกิจจากวิทยาลัยการจัดการมหาวิทยาลัยมหิดล ชีวิตก็ยังคงวนเวียนกับการทำงานในแวดวงภาษาญี่ปุ่นทั้งงานสอนหนังสือและงานแปล ประสบการณ์จากการได้คลุกคลีกับคนญี่ปุ่นมีส่วนช่วยในการทำงานมากมาย โดยเฉพาะประสบการณ์เมื่อครั้งได้รับทุนไปอบรมด้านการสอนโดยตรงที่สถาบันอุระวะะ จ.ไซตามะ ประสบการณ์ในคราวนั้นทำให้ได้เปิดโลกกว้าง รู้จักเพื่อนต่างชาติที่หลงใหลในภาษาญี่ปุ่นเหมือนกันจากทั่วทุกมุมโลก ทำให้รู้จักประเทศญี่ปุ่นมากขึ้นและยังทำให้รักภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเช่นกัน

ปัจจุบันเป็นอาจารย์พิเศษสอนภาษาญี่ปุ่นอยู่ที่สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์ และอาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผลงานหนังสือที่ผ่านมา เช่น ไม่ชอบประหยัด ไม่ถนัดตัวเลขก็รวบได้, สนทนาญี่ปุ่นธุรกิจ ก้าวแรกสู่มืออาชีพ, Hi! Japan เล่ม 1-2, ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขาหิมะ เป็นต้น

ความเย็นมรณะ 水の致死量

คุซิกิ ริอุ เขียน

สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

KORI NO CHISHIRYOU

© 2022 Riu Kushiki

This book is published by arrangement with Hayakawa Publishing Corporation through Emily Books Agency LTD.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

ISBN 978-616-14-0692-9

คุซิกิ, ริอุ.

ความเย็นมรณะ.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

400 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0692-9

เจ้าสำนักไดฟูกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตตรวจเทียบ

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

กัลยภรณ์ คุยะสิทธิ์

ภูสุรี ภูมิภัญ

รามิน จันทร์จอม อรณิชา พาหลง

Pong Songsai

ธมลวรรณ มีสังข์

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 2415 6507

ฟีนิกซ์
กรุณาอ่านสายตารับรู้
www.greenread.com

DAIFUKU X KUSHIKI RIU

ซีรีส์เสพติดความตาย

ซีรีส์สืบสวนจิตวิทยากระทึกขวัญ ดีแฉด้านมืดของมนุษย์อย่างลึกซึ้งผ่านคดีอาชญากรรมสุดสะเทือนใจ แสบบิดเบี้ยว สามเล่ม สามคดี ที่ร้อยเรียงความเจ็บปวด ความโกรธแค้น และความหลงผิดไว้อย่างน่าติดตาม ดำเนินเรื่องไว สะกดคนอ่านอยู่หมัด

ตั้งแต่คดีฆาตกรรมอันประณีตตั้งงานศิลป์ การทรมานที่แผ่เจตนา ไปจนถึงแผนลักพาตัวเพื่อล้างแค้น

คนไทยพร้อมหรือยังที่จะเผชิญหน้าความจริงอีกด้านของมนุษย์ ซึ่งผู้เขียนทำให้จ้องตา กับประเด็นนี้ตรงๆ ไม่กะพริบ

เสพติดฆาตกรรม

ทดลองอ่าน
ราคา 369.-

เสพติดการุณกรรม

ทดลองอ่าน
ราคา 349.-

เสพติดกักขังห่วงห่วงเนี้ยว

ทดลองอ่าน
ราคา 359.-

ผลงานเล่มอื่นๆ

ทดลองอ่าน
ราคา 309.-

ไซโคพาทที่รัก My beloved psychopath

ฮาอิมุระ โดงดั่งตัวญี่ปุ่นในฐานะฆาตกรต่อเนื่อง 'ไซโคพาท' ผู้มีสองด้านสุดชั่ว-เจ้าของร้านขนมปัง ชายหนุ่มแสนอบอุ่น เป็นที่รักยิ่งของทุกคน และฆาตกรวิปริตที่ใช้จิตวิทยาและไอคิวกว่า 130 ในการ 'เล่น' กับเหยื่อ ซึ่งล้วนถูกทารุณอย่างโหดเหี้ยม และโดนถอดเล็บเพื่อสนองความเป็นเพอร์เฟกชันนิสต์ของเขา

นิยายที่สร้างปรากฏการณ์ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์
ทำเงินกว่า 1,100 ล้านบาท

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

เมื่อครูสาว โทวาโกะ เจ็บปวดจากอุบัติเหตุที่ไม่เป็นธรรม เธอจำต้องย้ายไปสอนที่โรงเรียน
แห่งใหม่ ทว่าเหล่าครูในโรงเรียนนี้กลับสื่อกันว่าทั้งหน้าตาและนิสัยของเธอเหมือนครูสาว
ที่ถูกฆาตกรรมเมื่อ 14 ปีก่อนอย่างกับแกะ โทวาโกะเองจึงอดสงสัยไม่ได้ว่า

ผู้ตายอาจเป็นเอเช็กซ์วลเหมือนเธอด้วยหรือเปล่า

ในขณะเดียวกัน ยาจินุมะ มาตรกรต่อเนื่องกำลัง “ฆ่าทะเลาะแม่”

และนอนกอดอวัยวะภายในของเธออย่างหลงใหลเหมือนได้รับความอบอุ่นจากกรรมมารดา

เมื่อยาจินุมะยึดเหนี่ยวโทวาโกะเป็นที่พึ่งทางใจราวกับพระแม่ผู้ศักดิ์สิทธิ์

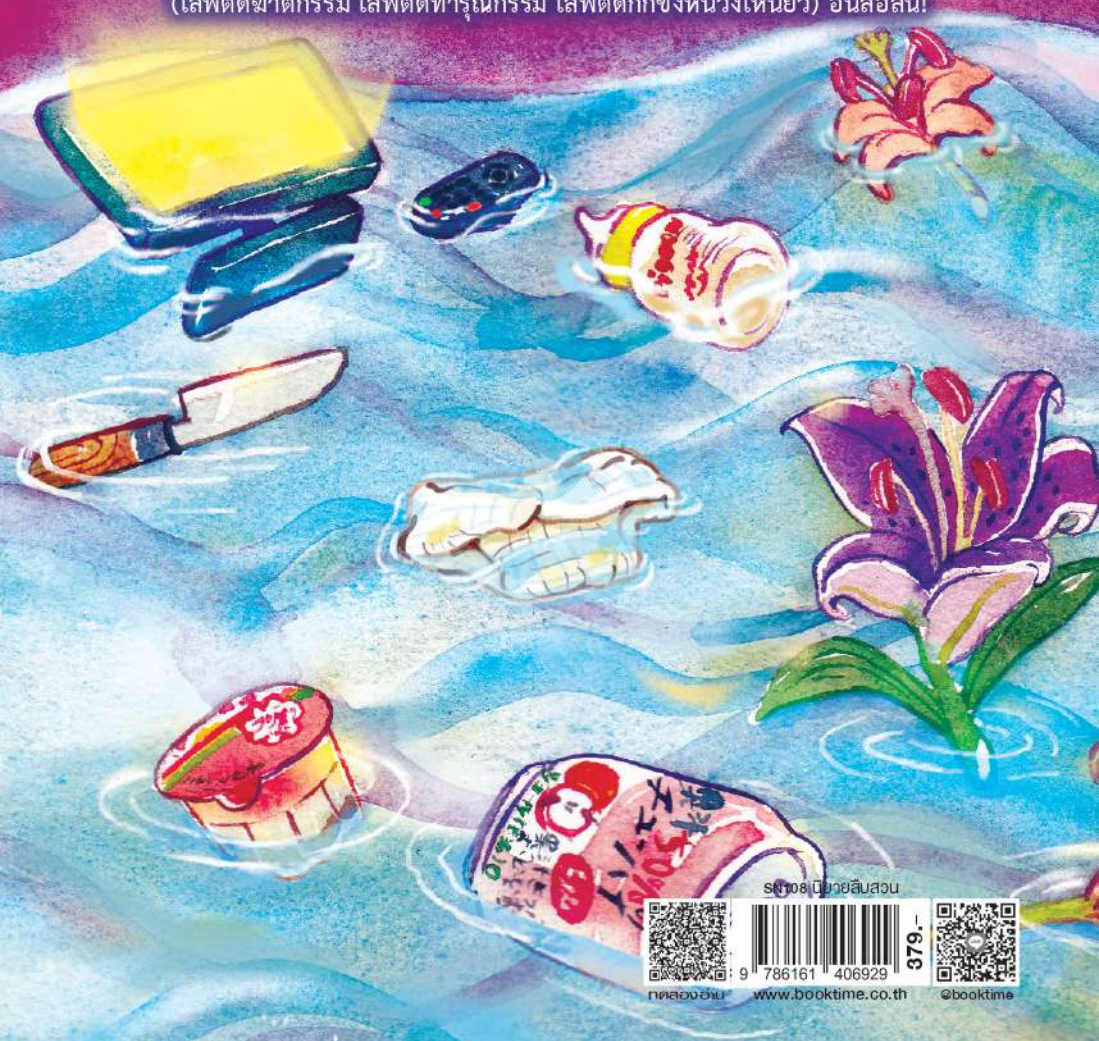
แล้วโทวาโกะจะหลบหนีชะตากรรมอันโหดร้ายที่ไล่ล่าเธออย่างไม่ลดละได้หรือไม่?

“ความเย็นมรณะ” ตำนานบทล่าสุดแห่งนวนิยายสืบสวนจิตวิทยา (psycho-suspense)

ที่ผสมความลึกลับสยองขวัญเข้ากับการฆาตกรรมสุดพิสดารได้อย่างยอดเยี่ยม!

ผลงานจาก คุซึกิ ริอู ผู้เขียนเรื่อง “ไซโคพาร์ที่รัก” และ “ซีรีส์เสพติดความตาย”

(เสพติดฆาตกรรม เสพติดทารุณกรรม เสพติดกักขังหญิงเหี่ยว) อันลือลั่น!

สำนักพิมพ์อัสสโน

379.-

หน้าปกอ่อน

www.booktime.co.th

©booktime